

บทที่ 4

การสร้างสำนึกความเป็นชาติในตำราเรียนประวัติศาสตร์

มัธยมศึกษาตอนต้น ค.ศ. 1971-2007

ในการสร้างสำนึกความเป็นชาติโดยผ่านการศึกษานั้น เนื้อหาในตำราต่าง ๆ ล้วนแต่สามารถนำมาประยุกต์เพื่อนำไปสู่เป้าหมายดังกล่าวได้ทั้งสิ้น สำหรับเนื้อหาในตำราประวัติศาสตร์นั้นสามารถตอบสนองต่อเป้าหมายดังกล่าวได้เป็นอย่างดี ในการนี้ตำราประวัติศาสตร์ของประเทศจึงทำหน้าที่ดังกล่าวไปพร้อมกับทำหน้าที่อื่น ๆ สำหรับสิงคโปร์ก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น ในการนี้ตำราประวัติศาสตร์ที่ใช้สอนในโรงเรียนต่าง ๆ ของสิงคโปร์ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นก็ได้ถูกเรียบเรียงเพื่อตอบสนองต่อเป้าหมายดังกล่าวควบคู่ไปกับเป้าหมายอื่น ๆ

1. เนื้อหาตำราประวัติศาสตร์มัธยมศึกษาตอนต้น

ตำราประวัติศาสตร์มัธยมศึกษาตอนต้นของสิงคโปร์ที่ใช้เป็นหลักฐานสำคัญในการวิจัยนี้มีจำนวน 6 เล่ม เล่มแรก ได้แก่ “The certificate history of Malaya, 1400-1965” ตีพิมพ์ใน ค.ศ. 1971 ส่วนเล่มที่สอง ได้แก่ “A Portrait of Malaysia and Singapore” ใช้เรียนในโรงเรียนสิงคโปร์ระหว่าง ค.ศ. 1975-1990 สำหรับเล่มที่สามนั้นคือหนังสือที่มีชื่อว่า “Social and Economic History of Modern Singapore เล่มที่ 1 และ 2” ตีพิมพ์ใน ค.ศ. 1984 ส่วนเล่มที่สี่นั้นคือ “History of Modern Singapore” ใช้เรียนในโรงเรียนสิงคโปร์ระหว่าง ค.ศ. 1984-1999 สำหรับเล่มที่ห้า ได้แก่ “Understanding Our Past : Singapore from Colony to Nation” ใช้ในช่วงเวลา ค.ศ. 1991-2006 และเล่มสุดท้ายคือ “Singapore : From Settlement To Nation, Pre 1819-1971” ใช้ตั้งแต่ ค.ศ. 2007-ปัจจุบัน

ตำราประวัติศาสตร์มัธยมศึกษาตอนต้นเล่มแรกคือ “The certificate history of Malaya, 1400-1965” นั้นเป็นหนังสือที่นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นต้องใช้ในการเตรียมตัวสอบ Certificate examination ในการนี้มีหนังสืออีกเล่มที่ใช้คู่กันซึ่งมีชื่อว่า “The certificate history of Southeast Asia (ค.ศ. 1500-1945)” ตำราประวัติศาสตร์ “The certificate history of Malaya, 1400-1965” แบ่งออกเป็น 18 บท ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของมาเลเซียและสิงคโปร์ โดยกล่าวถึงสิงคโปร์และสถานการณ์ความเปลี่ยนแปลงทางประวัติศาสตร์ของคาบสมุทรมลายู เนื้อหาเริ่มต้นที่การกล่าวถึงมะละกาซึ่งเปลี่ยนแปลงจากหมู่บ้านที่ทำกรประมงเล็ก ๆ จนกลายมา

เป็นรัฐที่มีอำนาจมากในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รวมทั้งเป็นหนึ่งในท่าเรือที่สำคัญของโลกในเวลานั้น นอกจากนี้ ยังกล่าววามะละกาเคยเป็นศูนย์กลางของศาสนาอิสลามในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เมื่อมะละกาอ่อนแอลงทำให้อำนาจยุโรปคืบคลานเข้ามาแทนที่ ต่อจากนั้นก็กล่าวถึงชาวมลายูในคาบสมุทรมลายูซึ่งมีความเชื่อในศาสนาอิสลามร่วมกัน ศาสนาอิสลามจึงกลายเป็นศาสนาที่สำคัญและถูกก่อตั้งอย่างมั่นคงบนคาบสมุทรมลายู แม้แต่โปรตุเกสซึ่งเข้ายึดครองมะละกาได้ใน ค.ศ. 1511 และนำศาสนาคริสต์เข้ามาเผยแพร่ในมะละกาก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงความเชื่อทางศาสนาของชาวพื้นเมืองได้ ตรงกันข้ามชาวโปรตุเกสกลับเป็นศัตรูกับชาวพื้นเมืองผู้ปกครองและพ่อค้าที่เป็นมุสลิมเนื่องจากชาวโปรตุเกสทำการค้าและผูกขาดการค้าเครื่องเทศเพียงรายเดียว ชาวโปรตุเกสจึงเป็นศัตรูทั้งในเรื่องศาสนาและการค้ากับรัฐอื่นๆ โดยรอบมะละกา เช่น ยะโฮร์ (Johore) อาเจะห์ (Acheh) ฯ รัฐมุสลิมเหล่านี้เริ่มตกต่ำเพราะถูกเก็บภาษีอย่างหนัก ต่อจากนั้นได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างรัฐต่าง ๆ บนคาบสมุทรมลายูกับอังกฤษและสยาม อังกฤษได้คาบสมุทรมลายูเป็นอาณานิคม มีการกล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงทางสภาพเศรษฐกิจและสังคม การอพยพของกลุ่มคนต่างๆ เข้ามาในดินแดนดังกล่าว นอกจากนี้ก็กล่าวถึงดินแดนดังกล่าวกับสงครามโลกครั้งที่สอง ประวัติศาสตร์การเมืองสิงคโปร์ในช่วง ค.ศ. 1946-1959 และบทสรุปท้ายเป็นเรื่องการก่อตั้งสหพันธรัฐมาเลเซีย (The Formation of Malaysia)

เล่มที่สอง คือ “A Portrait of Malaysia and Singapore” จุดมุ่งหมายของหนังสือเล่มนี้คือการสร้างความเข้าใจต่อประวัติศาสตร์มาเลเซียและสิงคโปร์¹ ซึ่งกล่าวถึงมะละกาทั้งในเรื่องที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ ระบบการบริหาร การค้า ความเสื่อมของมะละกา การขยายอาณาเขตของอังกฤษในมะละกา การพัฒนาทางเศรษฐกิจและการเมืองของสิงคโปร์และรัฐต่าง ๆ บนคาบสมุทรมลายู ตลอดจนความเป็นไปต่างๆ ของรัฐต่าง ๆ ดังกล่าว เนื้อหาที่แตกต่างจากเล่มแรกคือมีการเพิ่มเนื้อหาเกี่ยวกับ กิจกรรมทางการเมืองและชาตินิยมในหมู่ชาวมลายู ชาวจีนและชาวอินเดีย และจบลงที่การรวมกันของสหพันธรัฐมลายาและสิงคโปร์เป็นสหพันธรัฐมาเลเซีย

เล่มที่สาม คือ “Social and Economic History of Modern Singapore 1” และเล่มที่สี่ คือ “Social and Economic History of Modern Singapore 2” หนังสือสองเล่มนี้มีการปฏิรูปเนื้อหาวิชาประวัติศาสตร์ขึ้นใหม่เพื่อตอบสนองต่อหลักสูตรแบบใหม่ที่กำหนดขึ้นโดยกระทรวงศึกษาธิการ โดยเนื้อหาให้ความสำคัญกับประวัติศาสตร์สังคมและเศรษฐกิจของสิงคโปร์สมัยใหม่ ซึ่งเล่มแรกมีชื่อว่า “Social and Economic History of Modern Singapore 1” ใช้

¹ Tan Ding Eing, *A Portrait of Malaysia and Singapore*, (Singapore : Oxford University, 1983), p. iv.

สำหรับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ครอบคลุมระยะเวลาจาก ค.ศ. 1819-1900 และเล่มที่สองมีชื่อว่า “Social and Economic History of Modern Singapore 2” ใช้สำหรับมัธยมศึกษาปีที่ 2 ครอบคลุมระยะเวลาจาก ค.ศ. 1901-1965²

ตำรานี้กล่าวถึงความรู้และวิถีคิดทางประวัติศาสตร์แบบใหม่รวมทั้งกล่าวถึงจุดกำเนิดของสังคมผู้อพยพซึ่งเป็นสังคมที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติและวัฒนธรรม ตำราดังกล่าวยังแสดงให้เห็นถึงความยากลำบากของบรรพบุรุษที่ช่วยกันพัฒนาและทำให้สิงคโปร์รุ่งเรือง โดยบรรยายถึงการต่อสู้และความพยายามของประชาชนและเหล่าผู้นำที่ช่วยกันพัฒนาประเทศทั้งด้านสังคมและเศรษฐกิจ รวมทั้งยังระบุถึงกับเหตุการณ์ต่างๆ และการพัฒนาในส่วนต่างๆ ทั่วโลกที่ส่งผลกระทบต่อสิงคโปร์ ตลอดจนแสดงให้เห็นว่าประชาชนชาวสิงคโปร์ตอบสนองและปรับตัวต่อสถานการณ์เหล่านั้นอย่างไร³

ตำราสองเล่มนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เยาวชนของสิงคโปร์มีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับประเทศเนื่องจากความรู้เกี่ยวกับอดีตสามารถช่วยให้พวกเขาทำความเข้าใจปัจจุบันได้ดียิ่งขึ้น ดังคำกล่าวที่ว่าเหตุการณ์ในอดีตสร้างให้เกิดปัจจุบัน นอกจากนี้ ความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของประเทศยังช่วยพัฒนาความรู้สึกในเรื่องอัตลักษณ์ รวมทั้งความจงรักภักดีต่อประเทศให้เกิดขึ้นในหมู่เด็กเรียน ซึ่งมีบทเรียนจากอดีตจำนวนมากที่มีประโยชน์ในการศึกษา ยกตัวอย่างเช่น คุณค่าทางสังคมที่พึงมีและคุณสมบัติส่วนตัวของชาวสิงคโปร์ที่ควรเป็นผู้ที่ตื่นตัวและปรับตัวให้เข้ากับ ความเปลี่ยนแปลงที่กระทบต่อสิงคโปร์ให้ได้ทั้งในระดับภูมิภาคและนานาชาติ

ในตำราเรื่อง “The Social and Economic History of Singapore 1” นั้นได้กล่าวถึงที่ตั้งทางภูมิศาสตร์และประวัติศาสตร์อันเก่าแก่ของสิงคโปร์ตั้งแต่ถูกเรียกว่าเทมาเส็ก (Temasek) จนกระทั่งกลายเป็นสิงคโปร์ (Singapura) ดินแดนแห่งนี้ถูกพ่อค้าและนักเดินเรือทางทะเลหลงลิ้มจนกระทั่งกลุ่มโจรสลัดและกลุ่มคนพื้นเมืองในบริเวณนั้นเดินเรือมาพบเข้า ต่อมาในคริสต์ศตวรรษที่ 19 กลุ่มชาวมลายูและชาวจีนได้มาอาศัยอยู่ที่เกาะแห่งนี้ คนเหล่านี้ยังชีพด้วยการตกปลา ปลูกผลไม้ สะสมของป่า ค้าขายปลาและผลไม้ จนกระทั่ง ค.ศ. 1819 เรือของอังกฤษก็เดินทางเข้ามาและได้ตกลงทำสัญญากับหัวหน้าชาวมลายู ต่อจากนั้นก็กล่าวถึงประวัติของเซอร์ ทอมัส สแตมฟอร์ด แรฟเฟิลส์ นอกจากนี้ได้กล่าวถึงการหาท่าเรือแห่งใหม่ซึ่งมีความจำเป็น

² Curriculum Development Institute of Singapore. Social and Economic History of Modern Singapore 1. (Singapore : Ituntsmen Offset Printing (Pte) Ltd, 1984), p. iii.

³ Ibid., p. iii.

เพราะท่าเรือเดิมมีสภาพทางภูมิศาสตร์ที่ไม่เอื้ออำนวยนัก ในขณะที่สิงคโปร์มีความเหมาะสมทั้งทางด้านภูมิศาสตร์เพราะมีท่าเรือน้ำลึกที่ยอดเยี่ยม และยังไม่มีการเป็นเจ้าของ จากนั้นก็กล่าวถึงความรุ่งเรืองของการเป็นเมืองท่า การขนส่งและการค้าทางเรือ กล่าวคือหลังจากก่อตั้งสิงคโปร์ได้ไม่นาน ผู้คนจำนวนหลายหมื่นคนอพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานใหม่เพื่อทำการค้าหรือประกอบอาชีพอื่น มีคนหลากหลายเชื้อชาติที่มาจากหลายพื้นที่ทั่วโลกโดยผู้คนเหล่านี้จะอาศัยอยู่ในพื้นที่ที่แตกต่างกันไปตามความต่างทางเชื้อชาติ พวกเขาอยู่ร่วมกันเพื่อจุดมุ่งหมายทางการค้า สิงคโปร์จึงเป็นท่าเรือเสรีที่กระจายสินค้าไปยังที่อื่น นอกจากนั้นยังกล่าวถึง การทำงานของรัฐบาล กิจกรรมของสมาคมลับ การเติบโตทางการค้า เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสิงคโปร์แล้วส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตของคนในสิงคโปร์ และบทสรุปท้ายกล่าวถึงรัฐต่าง ๆ บนคาบสมุทรมาลายูและสิงคโปร์

ส่วนตำราเรื่อง “The Social and Economic History of Singapore 2” นั้น กล่าวถึงเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในต่างแดน เช่น จีน อินเดีย สหรัฐอเมริกา และผลกระทบต่อประชาชนในสิงคโปร์ ดั่งข้อความที่ระบุว่า ในศตวรรษที่ 19 ชาวจีนในสิงคโปร์สนใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในบ้านเกิดของตนเป็นหลัก ต่อมาในต้นศตวรรษที่ 20 ชาวจีนจำนวนมากเริ่มแสดงความสนใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและส่งผลกระทบต่อชาวจีน ยกตัวอย่างเช่น เมื่อประชาชนในประเทศจีนไม่พอใจประเทศตะวันตกหรือประเทศญี่ปุ่น ชาวจีนในสิงคโปร์ก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกัน⁴ นอกจากนี้ ยังมีกล่าวถึงเหตุการณ์ภายนอกและภายในที่ส่งผลกระทบต่อความรุ่งเรืองและความสงบสุขของประเทศสิงคโปร์อีกด้วย

ตำราประวัติศาสตร์มัธยมศึกษาตอนต้นเล่มต่อมาคือ “History of Modern Singapore” หนังสือเล่มนี้กล่าวถึงจุดเริ่มต้นของประวัติศาสตร์สิงคโปร์สมัยใหม่ที่เริ่มต้นขึ้นใน ค.ศ. 1819 ประวัติศาสตร์สิงคโปร์คือเรื่องราวของผู้คนในสิงคโปร์ที่ช่วยกันพัฒนาหมู่บ้านเล็กๆ จนกลายเป็นเมืองที่มีชื่อเสียง ซึ่งเป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับผู้คนที่ถูกปกครองโดยเจ้าอาณานิคม และความสำเร็จในการต่อสู้เพื่อสิทธิในการปกครองตนเอง ตำราเล่มนี้ประกอบด้วยเนื้อหาจำนวน 19 บท โดยมีเนื้อหาเริ่มต้นที่จุดกำเนิดของประวัติศาสตร์สมัยใหม่ของสิงคโปร์ การเติบโตของเมือง

⁴ Curriculum Development Institute of Singapore. Social and Economic History of Modern Singapore 2, p. 8.

ปัญหาที่ประชาชนประสบและเหตุการณ์ภายนอกที่ส่งผลกระทบต่อผู้คนในสิงคโปร์ ส่วนสองบทสุดท้ายนั้นกล่าวเกี่ยวกับการต่อสู้ของประชาชนเพื่อช่วยกันปลดปล่อยและสร้างชาติสิงคโปร์⁵

บทแรกของเนื้อหาให้ความรู้เกี่ยวกับความหมายของคำว่าประวัติศาสตร์ เหตุผลที่ต้องศึกษาประวัติศาสตร์ วิธีการเขียนงานประวัติศาสตร์ ความหมายของโบราณคดี ความสัมพันธ์ระหว่างประวัติศาสตร์และโบราณคดี ซึ่งปรากฏในหนังสือเล่มนี้เพียงเล่มเดียว ต่อจากนั้นจึงกล่าวถึง ประวัติศาสตร์สิงคโปร์ก่อน ค.ศ.1819 ว่าในอดีตสิงคโปร์เคยถูกเรียกว่า เทมาเส็ก และ สิงคโปร์ตามลำดับ การก่อตั้งสิงคโปร์ของเซอร์ทอมัส สแตมฟอร์ด แรฟเฟิลส์ การอพยพของผู้คนเชื้อชาติต่างๆ การเติบโตทางการค้า เศรษฐกิจ ระบบการปกครองของสิงคโปร์ กฎระเบียบ การศึกษาและสาธารณสุข ตลอดจนเหตุการณ์ภายนอกที่ส่งผลกระทบต่อสิงคโปร์ เช่น สงครามโลกครั้งที่หนึ่ง การตกอยู่ภายใต้การปกครองของกองทหารญี่ปุ่นในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง เส้นทางสู่การปกครองตนเองจนถึงการเป็นเอกราชและกล่าวถึงการสร้างชาติในบทสุดท้าย

เล่มที่หก คือ “Understanding Our Past : Singapore from Colony to Nation” ตำราเล่มนี้เป็นผลพวงมาจากการปฏิรูปการศึกษาใน ค.ศ. 1997 ในเรื่องการบรรจุ “การศึกษาแห่งชาติ” เข้าในหลักสูตรการเรียนการสอน ดังนั้น ตำราประวัติศาสตร์มัธยมศึกษาตอนต้นเล่มนี้จึงเป็นความพยายามที่จะตอบสนองความสำคัญของการศึกษาแห่งชาติ ดังข้อความที่ระบุว่า การศึกษาแห่งชาติเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างชาติ ดังนั้น การปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรวิชาประวัติศาสตร์จึงเป็นไปเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของชาติ ความต้องการทางสังคม และเพิ่มศักยภาพในตัวนักเรียนเพื่อให้นักเรียนสามารถคิดได้อย่างมีเหตุผล เพื่อเข้าถึงปัญหาอย่างสร้างสรรค์และเพื่อตัดสินใจบนพื้นฐานที่ถูกต้อง สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้นักเรียนชาวสิงคโปร์เป็นนักคิดที่ดีขึ้น และสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต การออกแบบหลักสูตรเพื่อให้เกิดและมีทักษะทางเทคโนโลยีก็เพื่อตอบสนองกับความต้องการที่กำลังเปลี่ยนแปลงในยุคข้อมูลข่าวสารท่ามกลาง

⁵ Curriculum Planning & Development Division, Ministry of Education, *History of Modern Singapore*, (Singapore : Addison Wesley Longman Singapore Pte Ltd, 1999), p. iv.

เศรษฐกิจในยุคโลกาภิวัตน์ รวมทั้งยังมีจุดมุ่งหมายเพื่อเตรียมพร้อมนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นให้ศึกษาประวัติศาสตร์ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้อย่างเหมาะสม⁶

เนื้อหาในตำราเล่มนี้จึงเริ่มตั้งแต่ ค.ศ.1819-1971 โดยเนื้อหาเน้นที่การพัฒนาทางการเมืองในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่สอง การพัฒนาไปสู่การปกครองตัวเองและอิสรภาพของสิงคโปร์ นอกจากนี้ยังกล่าวถึงความสำเร็จและการกลายเป็นประเทศที่เจริญของสิงคโปร์⁷ สิ่งที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ การกล่าวถึงความมุ่งมั่นของประชาชนที่ต่อสู้เพื่อเอาชนะอุปสรรคต่างๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งอิสรภาพและการดิ้นรนต่อสู้เพื่อสร้างชาติ⁸ สิ่งเหล่านี้จะช่วยพัฒนาให้นักเรียนมีความคิดที่เข้มแข็งเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของชาติและภาคภูมิใจในประเทศตน⁹

วัตถุประสงค์ของตำรา “Understanding Our Past : Singapore from Colony to Nation” คือ การช่วยให้นักเรียนเข้าใจว่าสิงคโปร์คือบ้านเกิดของพวกเขาที่พวกเขาเป็นเจ้าของ ทุกคนจึงต้องรักษาความกลมเกลียวทางเชื้อชาติและศาสนาไว้ ต้องปกป้องสิงคโปร์ด้วยตัวเองและต้องมีความเชื่อมั่นในอนาคต¹⁰

เนื้อหาแบ่งออกเป็น 5 บท ในบทที่หนึ่งนั้นกล่าวถึง “จุดเริ่มต้นของประวัติศาสตร์สมัยใหม่ของสิงคโปร์” กล่าวถึงผู้ก่อตั้งสิงคโปร์ ผู้อพยพ ระบบการปกครองของอังกฤษ บทที่สองกล่าวถึง “ความอ่อนแอของสิงคโปร์” รวมทั้งกล่าวถึงช่วงสงครามโลกครั้งที่หนึ่งและสงครามโลกครั้งที่สองที่ส่งผลกระทบต่อสิงคโปร์ บทที่สามระบุถึง “ช่วงแห่งความสับสนอลหม่าน” โดยกล่าวถึงเหตุการณ์หลังสงครามสิ้นสุดลง บทที่สี่เน้นการเรียนรู้เกี่ยวกับ “เส้นทางสู่อิสรภาพ” ซึ่งได้แก่ การปกครองตนเอง การรวมกับสหพันธรัฐมาเลเซียและการแยกตัวออกจากสหพันธรัฐ

⁶ Curriculum Planning & Development Division. Ministry of Education, History Syllabus lower secondary, (Singapore : Curriculum Planning & Development Division, Ministry of Education, 1999), p. 3.

⁷ Ibid., p. 5.

⁸ Curriculum Planning & Development Division, Ministry of Education, Understanding Our Past : Singapore from Colony to Nation, p. iii.

⁹ Curriculum Planning & Development Division. Ministry of Education, History Syllabus lower secondary, p. 3.

¹⁰ Curriculum Planning & Development Division, Ministry of Education, Understanding Our Past : Singapore from Colony to Nation, p. iii.

มาเลเซีย และบทสุดท้ายเป็นเรื่อง “การสร้างชาติ” โดยกล่าวถึงเรื่องเศรษฐกิจ ที่อยู่อาศัย การศึกษาและการป้องกันประเทศ

เล่มสุดท้าย คือ “Singapore : From Settlement To Nation, Pre 1819-1971”

ตำราเล่มนี้พยายามสร้างให้ประวัติศาสตร์เป็นวิชาที่มีชีวิตและน่าตื่นเต้น บทเรียนที่ได้เรียนรู้จากประวัติศาสตร์จะช่วยให้สามารถหลีกเลี่ยงความผิดพลาด และคิดหาหนทางเอาชนะอุปสรรค ตลอดจนวางแผนสำหรับอนาคตได้อย่างชาญฉลาด หนังสือเล่มนี้กล่าวเกี่ยวกับเรื่องราวของ สิงคโปร์ก่อนการเข้ามาของอังกฤษในคริสต์ศตวรรษที่ 13 จากนั้นจึงกล่าวถึงพัฒนาการของ สิงคโปร์หลังจากการเข้ามาของอังกฤษ บรรพบุรุษที่อพยพเข้ามาในสิงคโปร์ในฐานะผู้บุกเบิกได้ ช่วยกันสร้างเมืองและท่าเรือขึ้น สิงคโปร์เติบโตขึ้นท่ามกลางสถานการณ์รอบๆ ที่เปลี่ยนแปลงและส่งผลกระทบต่อสิงคโปร์ สิ่งสำคัญคือการกล่าวถึงเรื่องราวความมุ่งมั่นของประชาชนที่ต่อสู้เพื่อเอาชนะอุปสรรคต่างๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งอิสรภาพและการดิ้นรนต่อสู้เพื่อสร้างชาติ จะเห็นได้ว่าสิ่งที่กล่าวถึง มีความคล้ายคลึงกับตำราประวัติศาสตร์ในเล่มก่อน แต่สิ่งที่ตำราเล่มนี้ต่างจากตำราเล่มก่อนคือวิธีการเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางเพื่อให้เข้ากับนโยบายการศึกษาเรื่อง “สอนให้น้อยลง เรียนรู้ให้มากขึ้น” ซึ่งมีจุดประสงค์เพื่อให้ครูเตรียมความพร้อมให้นักเรียนนำความรู้ไปใช้ในชีวิตมากกว่าสอนเพื่อไปสอบ ตำราเล่มนี้จึงสนับสนุนและท้าทายให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการตีความประวัติศาสตร์ทั้งในการวิเคราะห์หาสาเหตุ ผลลัพธ์และการตัดสินใจเลือกคำตอบที่เหมาะสม¹¹

¹¹ Curriculum Planning & Development Division, Ministry of Education, Singapore : From Settlement To Nation, Pre 1819-1971, (Singapore : Times Printer Pte Ltd, 2007), p. iii.

2. สำนักความเป็นชาติในตำราประวัติศาสตร์มัธยมศึกษาตอนต้น

ตำราเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของรัฐบาลในการถ่ายทอดความรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นเครื่องมือในการสร้างสำนึกความเป็นชาติ ตำราประวัติศาสตร์ก็เช่นเดียวกันที่เป็นเครื่องมือถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับเรื่องราวในอดีตว่าประเทศหนึ่ง ๆ เคยมีความเป็นมาเช่นไรและการรู้อดีตนี้เองจะช่วยให้การตัดสินใจในอนาคตสามารถกระทำได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพราะมีประสบการณ์ในอดีตเป็นบทเรียนมาแล้ว สิ่งที่ได้จากตำรานอกจากความรู้แล้ว นักเรียนยังได้รับการปลูกฝังสำนึกความเป็นชาติอีกด้วย เพราะสำนึกความเป็นชาติสอดแทรกอยู่ในตำราแต่ละเล่ม กล่าวคือ การเขียนเหตุการณ์ ๆ หนึ่งในตำราประวัติศาสตร์หมายความว่ารัฐบาลต้องเห็นความสำคัญของเหตุการณ์ที่หยิบยกมาให้เรียน รัฐบาลเลือกที่จะให้ผู้เรียนเข้าใจ และมีความทรงจำต่อเหตุการณ์ดังกล่าวซึ่งเหตุการณ์ดังกล่าวก็จะสะท้อนสิ่งที่รัฐบาลต้องการปลูกฝังในตัวนักเรียนผ่านตำรา กล่าวคือ รัฐบาลเป็นผู้เลือกที่จะให้ผู้เรียนจดจำอะไรและลืมอะไรนั่นเอง ในวิทยานิพนธ์นี้จะศึกษาหัวข้อทั้งหมด 4 หัวข้อ ได้แก่ พหุสังคม บุคคลสำคัญของชาติ รัฐบาลและพรรคกิจประชาชนรวมทั้งความอยู่รอดของสิงคโปร์

2.1 พหุสังคม

ในการวิเคราะห์การสร้างสำนึกความเป็นชาติของสิงคโปร์นั้นจะเห็นได้ว่าตำราประวัติศาสตร์ทุกเล่มกล่าวถึงสิงคโปร์ในฐานะที่เป็นสังคมผู้อพยพและพหุสังคม ตำราให้ความสำคัญกับการอพยพเข้ามาของเชื้อชาติต่าง ๆ การตั้งหลักปักฐานและการทำคุณประโยชน์ของผู้คนเหล่านี้ ซึ่งในแต่ละเล่มมีความแตกต่างกันในรายละเอียดเล็กน้อย เล่มแรก “The certificate history of Malaya, 1400-1965” กล่าวถึง การเติบโตของประชากรในคาบสมุทรมลายู การอพยพเข้ามาของชาวจีนและชาวอินเดียในศตวรรษที่ 15 รวมถึงอาชีพของผู้คนเหล่านี้ ซึ่งไม่แตกต่างจากเล่มที่สองคือ “A Portrait of Malaysia and Singapore” ตำราเล่มนี้มีการกล่าวถึงกลุ่มผู้อพยพเชื้อชาติอื่น ๆ นอกจาก ชาวจีนและชาวอินเดีย เช่น ชาวมุสลิม ชาวยุโรป เป็นต้น และยังกล่าวเพิ่มเติมเรื่องสมาคมลับของชาวจีนด้วย เล่มที่สาม “Social and Economic History of Modern Singapore” มีกล่าวเกี่ยวกับสมาคมลับของชาวจีนเช่นเดียวกับเล่มที่แล้ว นอกจากนี้ ตำราเล่มนี้เป็นเล่มแรกที่มีการกล่าวถึงเหตุผลที่กลุ่มคนต่าง ๆ เหล่านี้อพยพเข้ามาในสิงคโปร์ซึ่งเป็นประเด็นที่ปรากฏในตำราตั้งแต่เล่มนี้เป็นต้นไป โดยกล่าวว่า สาเหตุที่ชาวจีนซึ่งส่วนใหญ่มาจากจังหวัดทางภาคใต้ของจีน เช่น ฟุเจี้ยน กวางตุ้ง อพยพเข้ามาในสิงคโปร์เนื่องจากพื้นที่

แถบนั้นส่วนใหญ่เป็นภูเขาและเนินเขา มีพื้นที่ที่สามารถทำเกษตรกรรมได้เพียงร้อยละ 15 ของพื้นที่ทั้งหมด ซึ่งไม่เพียงพอต่อจำนวนประชากรชาวจีนที่มีจำนวนมาก พ่อต้องแบ่งที่ดินให้ลูกชายทุกคนก่อนเสียชีวิตซึ่งแต่ละคนได้พื้นที่เพียงน้อยนิดซึ่งไม่เพียงพอเลี้ยงดูครอบครัวของพวกเขา นอกจากนี้ คนส่วนใหญ่ก็ไม่มีที่ดินเป็นของตัวเองจึงต้องไปใช้แรงงานในที่ดินของผู้อื่น ประชากรเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็วในศตวรรษที่ 18-19 ทำให้เกิดการขาดแคลนอาหาร ขณะที่ชาวจีนที่อาศัยอยู่ในเมืองตามชายฝั่งภาคใต้ของจีนเป็นพ่อค้าผู้มั่งคั่ง คนเหล่านี้อพยพไปค้าขายตามส่วนต่างๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ พวกเขาส่งเงินที่ได้จากการค้าขายกลับไปให้ญาติ ๆ ที่บ้านเกิดญาติ ๆ ของพวกเขาจะนำเงินไปใช้ซื้อของ ซื้ออาหารซึ่งแสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตที่ดีขึ้น เพื่อนบ้านที่ยังยากจนก็จะเรียนรู้ว่าถ้าพวกเขาต้องการมีชีวิตที่ดีขึ้น พวกเขาควรอพยพไปยังเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ นี่เป็นเหตุผลหนึ่งที่ชาวจีนซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองตัดสินใจทิ้งบ้านเกิดแล้วเดินทางไปต่างประเทศ ในศตวรรษที่ 19 ความต้องการแรงงานชาวจีนเพิ่มมากขึ้นในส่วนต่าง ๆ ทั่วโลก รวมทั้งในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในสิงคโปร์ผู้อพยพเหล่านี้เข้ามาเป็นพ่อค้า นักธุรกิจสิงคโปร์ ดึงดูดพ่อค้าชาวจีนตามที่ต่าง ๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ พ่อค้าเหล่านี้เข้ามาในสิงคโปร์ เนื่องจากสิงคโปร์เป็นเมืองท่าเสรีที่พวกเขาสามารถค้าขายได้อย่างอิสระ ดังนั้นพวกเขาจึงใช้สิงคโปร์เป็นศูนย์กลางการค้าทางภาคตะวันออกเฉียงของคาบสมุทรมลายู นอกจากนั้น สิงคโปร์จะดึงดูดพ่อค้าชาวจีนแล้วยังดึงดูดแรงงานชาวจีนจำนวนมาก ทั้งแรงงานที่มีทักษะและไม่มีทักษะ เพราะแรงงานเหล่านี้ได้ยินมาว่า พวกเขาสามารถมีวิถีชีวิตที่ดีขึ้นและสามารถสร้างอนาคตที่ดีที่สิงคโปร์ได้¹²

ตำราเรื่อง “History of Modern Singapore” มีเนื้อหาคล้ายคลึงกับตำราเล่มที่แล้ว โดยกล่าวว่า แต่ละเชื้อชาติช่วยกันพัฒนาสิงคโปร์จากหมู่บ้านเล็ก ๆ ให้กลายเป็นเมืองที่รุ่งเรืองในศตวรรษที่ 20 ได้ ตำราเรื่อง “Understanding Our Past : Singapore from Colony to Nation” กล่าวถึงกลุ่มผู้อพยพต่าง ๆ โดยรวม ไม่ได้แยกเป็นชาวจีน ชาวอินเดียหรือชาวมลายู โดยเรียกเขาเหล่านี้ว่า “ผู้อพยพ” และเรียกผู้ที่ทำคุณประโยชน์เพื่อสิงคโปร์ว่า “บรรพบุรุษ” และเล่มสุดท้าย “Singapore : From Settlement To Nation, Pre 1819-1971” แตกต่างจากเล่มที่แล้วโดยกล่าวว่า สิงคโปร์ประกอบด้วยประชากร 3 เชื้อชาติ คือ ชาวจีน ชาวมลายูและชาวอินเดีย และยังคงมีการกล่าวถึงผู้ที่ทำคุณประโยชน์เพื่อสิงคโปร์

¹² Curriculum Development Institute of Singapore, Social and Economic History of Modern Singapore 1. (Singapore : Itutsmen Offset Printing (Pte) Ltd, 1984), p. 95.

จากเนื้อหาที่ปรากฏในตำราที่เกี่ยวข้องกับเรื่องพหุสังคมทำให้ทราบว่า ประการแรก ตำราทุกเล่มตั้งแต่ ค.ศ. 1971 เป็นต้นมา สะท้อนให้เห็นถึงบทบาทที่เท่าเทียมกันของผู้อพยพเชื้อชาติต่าง ๆ ที่เข้ามาช่วยกันสร้างสังคมโปรติแดนแห่งใหม่จากหมู่บ้านเล็ก ๆ ให้กลายเป็นเมืองที่มีความรุ่งเรืองดังปัจจุบัน ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าไม่มีใครเป็นเจ้าของแผ่นดินนี้มาก่อน ทุกคนที่อพยพเข้ามามีความเท่าเทียมกัน รัฐบาลแสดงให้เห็นถึงการให้ความสำคัญแก่ผู้อพยพทุกเชื้อชาติอย่างเสมอภาคกัน ทราบได้จาก ตำราเรื่อง “Social and Economic History of Modern Singapore เล่มที่ 1” ได้ระบุว่า หลังจากก่อตั้งสิงคโปร์ได้ 2-3 ปีคนหลายหมื่นคนได้ตั้งถิ่นฐานเข้ามายังอาณานิคมแห่งใหม่นี้เพื่อทำการค้าและหางานทำ ผู้คนอพยพมาจากหลายที่และมีหลากหลายเชื้อชาติ คนเหล่านี้แยกอาศัยกันอยู่ตามความแตกต่างทางเชื้อชาติ ในสิงคโปร์พวกเขามาด้วยกันและอยู่ร่วมกันอย่างเสรี¹³ และจากตำรา “Singapore : From Settlement To Nation, Pre 1819-1971” ดั่งข้อความที่ระบุว่า หลังจากก่อตั้งสิงคโปร์ได้ไม่นาน พ่อค้าจากทั่วทุกมุมโลกมาทำการค้าในสิงคโปร์เพราะสิงคโปร์เป็นท่าเรือเสรี ซึ่งหมายความว่าพ่อค้าและเรือของทุกเชื้อชาติสามารถเข้ามาค้าขายได้อย่างอิสระและไม่จำเป็นต้องจ่ายค่าธรรมเนียมหรือภาษีสำหรับสินค้าที่พวกเขานำมา และซื้อกลับไป¹⁴

สิ่งสำคัญที่ปรากฏในตำราทุกเล่มนอกจากการกล่าวถึงสังคมผู้อพยพแล้ว คือความเป็นพหุสังคมซึ่งนับว่ามีความสำคัญเพราะตำราทุกเล่มต่างอธิบายและให้ความหมายอย่างคล้ายคลึงกัน ยกตัวอย่างเช่น

กล่าวกันว่าประชากรของสิงคโปร์ใน ค.ศ.1821 มีจำนวนประมาณ 5,000 คนซึ่งชาวมลายูและชาวมุสลิมอื่น ๆ เป็นกลุ่มใหญ่ที่สุด กลุ่มที่ใหญ่รองลงมาคือ กลุ่มชาวจีน ตามมาด้วยชนเชื้อชาติอื่น ๆ เช่น ชาวยุโรป ชาวอินเดีย ชาวยูเรเชียและอื่น ๆ ซึ่งนี่เป็นจุดเริ่มต้นของ “สังคมที่มีหลากหลายเชื้อชาติ” (multi-racial society)¹⁵ (โปรดดูภาคผนวก ข หน้า 108)

¹³ *Ibid.*, p. 39-40.

¹⁴ Curriculum Planning & Development Division, Ministry of Education, Singapore : *From Settlement To Nation, Pre 1819-1971*, p. 47.

¹⁵ Curriculum Development Institute of Singapore. *Social and Economic History of Modern Singapore 1*, p. 107.

ตำราเรื่อง “History of Modern Singapore” กล่าวว่า

ในขณะที่รัฐบาลพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนนั้น รัฐบาลก็พยายามสร้างสังคมหลากหลายเชื้อชาติในเวลาเดียวกัน ก่อนหน้านี้ประชาชนหลากหลายเชื้อชาติต่างเลือกอาชีพตามงานที่คนรุ่นก่อนเคยทำมาและพักอาศัยอยู่ในชุมชนของตนเอง พ่อแม่หลายคนส่งลูกของตนเองไปเรียนโรงเรียนที่สอนเฉพาะภาษาแม่ ดังนั้น ชาวสิงคโปร์จึงมีปฏิสัมพันธ์กับคนต่างเชื้อชาติเพียงเล็กน้อย.....แต่หลังจากเป็นเอกราชแล้ว คนทุกคนมีโอกาสในการเข้าถึงอาชีพทุกอาชีพ ประชาชนที่ต่างเชื้อชาตินั้นเมื่อได้มาอาศัยอยู่ร่วมกันก็เริ่มเข้าใจวัฒนธรรมของอีกฝ่ายดีขึ้น ส่วนที่โรงเรียนนั้น เด็กต่างเชื้อชาติสามารถเรียนและเล่นร่วมกันได้ ดังนั้น งานที่เปิดกว้าง ที่อยู่อาศัยและการศึกษาถือเป็นสิ่งที่ช่วยหล่อหลอมให้เกิดพหุสังคมที่มีความกลมเกลียวกันขึ้น¹⁶ (โปรดดูภาคผนวก ง หน้า 111)

เห็นได้จากเนื้อหาในตำราที่ตีพิมพ์ตั้งแต่ ค.ศ.1971 เป็นต้นมา รัฐบาลสิงคโปร์ให้ความสำคัญในเรื่องเชื้อชาติเป็นสำคัญ รัฐบาลใช้ตำราเป็นเครื่องมือเพื่อสร้างความกลมกลืนทางเชื้อชาติ ความเท่าเทียมกันของผู้อพยพทุกเชื้อชาติเพราะรัฐบาลไม่ต้องการให้เกิดปัญหาทางเชื้อชาติ ดังกรณีของมาเลเซียที่เกิดการจลาจลทางเชื้อชาติในวันที่ 13 พฤษภาคม ค.ศ.1969 ระหว่างกลุ่มชนชาวมลายูและกลุ่มชนที่ไม่ใช่ชาวมลายูซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวจีนในกัวลาลัมเปอร์¹⁷

หลังจากสาธารณรัฐสิงคโปร์ก่อตั้งขึ้นใน ค.ศ.1965 รัฐบาลพยายามกลมกลืนคนต่างเชื้อชาติเหล่านี้โดยใช้นโยบายต่าง ๆ เพื่อสร้างความเป็นพหุสังคมที่คนต่างเชื้อชาติมีความกลมเกลียวกันขึ้น พหุสังคมที่เป็นหนึ่งเดียวจึงเป็นสิ่งที่รัฐบาลเพียรพยายามสร้างโดยใช้ตำราประวัติศาสตร์เข้ามาช่วย ดังที่ระบุใน ชื่อตำรา “Understanding Our Past : Singapore from Colony to Nation” ว่า นโยบายที่อยู่อาศัยช่วยให้ประชาชนที่แตกต่างทางเชื้อชาติตั้งรกรากในกลุ่มอาคารเดียวกัน การอาศัยอยู่ในกลุ่มอาคารที่มีผู้คนแตกต่างทางเชื้อชาติเป็นก้าวหนึ่งในการหล่อหลอมกลุ่มคนที่แตกต่างทางเชื้อชาติเข้าด้วยกันในสังคม ชาวมลายู ชาวจีนและชาวอินเดียที่

¹⁶ Curriculum Planning & Development Division, Ministry of Education, Singapore. History of Modern Singapore, p.191

¹⁷ ไมเคิล ลีเฟอร์, พจนานุกรมการเมืองสมัยใหม่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้, น. 105.

อาศัยและใช้สาธารณูปโภคร่วมกัน ย่อมมีปฏิสัมพันธ์และมีความเข้าใจซึ่งกันและกันมากขึ้นซึ่งสนับสนุนความกลมกลืนทางเชื้อชาติ¹⁸

ประการที่สอง ตำราทุกเล่มสะท้อนให้เห็นถึงภาพความร่วมมือร่วมใจ การร่วมทุกข์ร่วมสุข ความเป็นหนึ่งเดียวกันของชุมชนต่างเชื้อชาติเหล่านี้ ยกตัวอย่าง ตำราเรื่อง “Understanding Our Past : Singapore from Colony to Nation” กล่าวว่า การก่อการจลาจลทางเชื้อชาติ ที่เกิดขึ้นในมาเลเซียในวันที่ 13 พฤษภาคม ค.ศ.1969 นั้น เหตุการณ์ความรุนแรงส่วนหนึ่งก็เกิดขึ้นในสิงคโปร์เช่นกัน กองทัพสิงคโปร์ได้พิสูจน์ตนเองแล้วว่ากองกำลังที่มีคนหลากหลายเชื้อชาติได้ทำงานร่วมกันเพื่อรักษาสันติภาพและความสงบสุข มีการรายงานว่าทั้งชาวมลายูและชาวจีนถูกฆ่าและทำร้าย อย่างไรก็ตาม ทหารเชื้อสายจีนและมลายูไม่ได้หันกระบอกปืนต่อสู้กัน นี่แสดงให้เห็นว่าทหารอยู่ในระเบียบวินัยและรวมเป็นหนึ่งเดียวในการป้องกันประเทศโดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติ¹⁹

ประการที่สาม ตำราต่าง ๆ ได้เน้นว่ารัฐบาลยังคงพยายามสร้างความเท่าเทียมของชนทุกเชื้อชาติโดยผ่านการเข้าถึงการบริการจากรัฐบาล รวมทั้งรัฐบาลเรียกร้องความเสียสละของประชาชนในฐานะพลเมืองของชาติ เช่น ในเรื่องการศึกษา การป้องกันประเทศ ประชาชนต้องสำนึกในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของประเทศและในฐานะที่เป็นพลเมืองของประเทศว่ามีหน้าที่เพื่อชาติเช่นไร รัฐบาลทำให้ประชาชนสำนึกในเรื่องเหล่านี้โดยไม่ได้ใช้เรื่องเชื้อชาติมาเป็นข้อกำหนด แต่ใช้เรื่องสิทธิ หน้าที่ที่กำหนด ดังปรากฏในตำราเรื่อง “History of Modern Singapore” ซึ่งระบุว่า เมื่อรัฐบาลพรรคกิจประชาชนก้าวเข้าสู่อำนาจ ใน ค.ศ.1959 ก็ได้พัฒนาการศึกษาด้วยการสร้างโรงเรียนเพิ่มเพื่อให้เพียงพอแก่นักเรียนทุกคนในสิงคโปร์ ซึ่งรัฐบาลในสมัยก่อนหน้าก็มีนโยบายให้เรียนฟรีในระดับประถมศึกษาแต่มีโรงเรียนไม่เพียงพอในการรองรับนักเรียน ด้วยเหตุนี้ รัฐบาลของลี กวนยิวจึงสร้างโรงเรียนใหม่ขึ้นจำนวนมากในกลางทศวรรษที่ 1960 ซึ่งนักเรียนในระดับประถมศึกษาทั้งหมดไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการศึกษาเล่าเรียน นอกจากนี้ รัฐบาลยังปฏิบัติต่อโรงเรียนของทั้งสี่เชื้อชาติอย่างเสมอภาคกัน²⁰ ส่วนตำรา History of Modern Singapore กล่าวว่า

¹⁸ Curriculum Planning & Development Division, Ministry of Education, *Understanding Our Past : Singapore from Colony to Nation*, p. 230.

¹⁹ *Ibid.*, p. 250.

²⁰ *Ibid.*, p. 242.

รัฐบาลก่อตั้งโรงเรียนเพียงพอสำหรับเด็กทุกเชื้อชาติและการศึกษาในระดับ
ประถมศึกษาไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย.....ทุกเชื้อชาติได้รับโอกาสในการ
ทำงานอย่างเท่าเทียมกัน²¹ (โปรดดูภาคผนวก ง หน้า 111)

โดยสรุป เห็นได้ว่าสิ่งที่รัฐบาลต้องการนำเสนอผ่านตำราประวัติศาสตร์คือ ความเท่า
เทียมกันของผู้คนที่อพยพเข้ามายังสิงคโปร์ ไม่มีเชื้อชาติใดมีอภิสิทธิ์เหนืออีกเชื้อชาติหนึ่ง
ทุกเชื้อชาติต่างก็เป็นผู้อพยพทั้งสิ้น ดินแดนแห่งนี้เป็นดินแดนแห่งโอกาสที่ความสำเร็จขึ้นอยู่กับ
ความสามารถส่วนบุคคล นอกจากนี้รัฐบาลต้องการสร้างให้คนในสังคมมีความเป็นหนึ่งเดียว
เกิดการร่วมแรงร่วมใจของกลุ่มคนเชื้อชาติต่าง ๆ โดยรัฐบาลเปิดโอกาสที่เท่าเทียมแก่คนทุก
เชื้อชาติ ประชาชนทุกคนที่อาศัยในสิงคโปร์ไม่ว่าจะเชื้อชาติใดต่างก็ได้รับโอกาสจากรัฐบาลอย่าง
เสมอภาค ไม่มีใครมีอภิสิทธิ์เหนือใคร ทุกคนต้องทำหน้าที่และมีความรับผิดชอบในสิ่งที่ตนทำซึ่ง
การรับรู้และความเชื่อในประเด็นเหล่านี้มีผลโดยตรงต่อการสร้างสำนึกความเป็นชาติของสิงคโปร์

2.2 บุคคลสำคัญของชาติ

ตำราเล่มต่าง ๆ ได้กล่าวถึงบุคคลสำคัญ เช่น เซอร์ทอมัส สแตมฟอร์ด แรฟเฟิลส์
เซี่ยฮูชิน (Seah Eu Chin) ทันตอกเส็ง (Tan Tock Seng) กวินดาซามี พิลไล (Gvindasamy Pillai)
ซิด โอมาร์ อัลจุนีเยด (Syed Omar Al-junied) หรือ ซิด ชารีฟ โอมาร์ อัลจุนีเยด (Syed Sharif
Omar Aljunied) ลิม โบเส็ง (Lim Bo Seng) อลิซาเบ็ธ ชอย (Elizabeth Choy) เดวิด มาร์แชลล์
ลิมยิวฮอก (Lim Yew Hock) ลีควอนยิว โก๊ะเคงสวี (Goh Keng Swee) และเอส ราชารัตนัม ซึ่ง
บุคคลที่ปรากฏในตำราทุกเล่มคือ แรฟเฟิลส์ เดวิด มาร์แชลล์ ลิมยิวฮอก ลีควอนยิว ขณะที่ตำรา
เรื่อง “History of Modern Singapore” เป็นเล่มแรกให้ความสำคัญแก่บุคคลทั่วไปโดยกล่าวถึง
ชื่อผู้อพยพที่ทำคุณประโยชน์เพื่อแผ่นดิน ส่วนตำราเรื่อง “Singapore : From Settlement To
Nation, Pre 1819-1971” กล่าวถึงสมาชิกพรรคกิจประชาชนที่เป็นผู้ร่วมก่อตั้งพรรคมาพร้อมลี
ควอนยิว หรือที่รู้จักในนาม “Old Guards”

²¹ Curriculum Planning & Development Division, Ministry of Education,
History of Modern Singapore, p. 191.

2.2.1. ผู้บุกเบิก

เซอร์ทอมัส สแตมฟอร์ด แรฟเฟิลส์ ปรากฏในตำราประวัติศาสตร์ทุกเล่มโดยกล่าวถึง แรฟเฟิลส์ในฐานะผู้ก่อตั้งสิงคโปร์ ตำราเล่มแรกและเล่มที่สองคือ “The certificate history of Malaya, 1400-1965” และ “A Portrait of Malaysia and Singapore” เรียกสิงคโปร์ในช่วงเวลานั้นว่า The Ancient City of Singapore²² ขณะที่ตำราตั้งแต่เล่มที่ 3 เป็นต้นมา มีการกำหนดให้ ค.ศ. 1819 หรือปีที่แรฟเฟิลส์เดินทางเข้ามาในสิงคโปร์เป็นจุดเริ่มต้นของประวัติศาสตร์สมัยใหม่ของสิงคโปร์ แรฟเฟิลส์จึงเป็นตัวแทนของการก้าวสู่สมัยใหม่ของสิงคโปร์ ได้มีการกล่าวถึงแรฟเฟิลส์และการเลือกสิงคโปร์เป็นท่าเรือแห่งใหม่ของอังกฤษ ระบุว่า เซอร์ทอมัส สแตมฟอร์ด แรฟเฟิลส์ รู้สึกว่าอังกฤษต้องการท่าเรือใหม่ทางตอนใต้ของคาบสมุทรมลายู เขาและผู้ช่วยของเขาพันตรีวิลเลียมส์ ฟารคูอาร์มองหาสถานที่ที่จะเหมาะสมเพื่อสร้างท่าเรือของอังกฤษ ในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ ค.ศ.1819 แรฟเฟิลส์ค้นพบเกาะสิงคโปร์ ชีวิตบนเกาะที่เล็กและเงียบสงบไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป แรฟเฟิลส์ตัดสินใจเลือกเกาะสิงคโปร์เพราะมีที่ตั้งที่เหมาะสมอย่างที่เขามองหา มันเป็นเส้นทางการค้าระหว่างยุโรป อินเดียและจีน รวมทั้งมีท่าเรือที่ยอดเยี่ยม มีน้ำสำรองไว้ใช้ เกาะนี้จึงเหมาะสมต่อการเป็นท่าเรือ²³ หรือ ตำรา Understanding Our Past : Singapore from Colony to Nation ได้กล่าวว่า แรฟเฟิลส์ค้นพบเกาะสิงคโปร์เพื่อจะสร้างเป็นอาณานิคมใหม่ของอังกฤษในวันที่ 28 มกราคม ค.ศ.1819 ในเวลานั้นพื้นที่ส่วนใหญ่ของเกาะเป็นป่าดงดิบ ในวันที่ 29 มกราคม ค.ศ.1819 แรฟเฟิลส์และฟารคูอาร์ เดินทางมาถึงเกาะและพบกับเตமாகอง หลังจากทักทายกันเรียบร้อยแล้ว แรฟเฟิลส์อธิบายให้เตமாகองฟังว่า อังกฤษต้องการตั้งสถานีการค้าที่นี่ เตமாகองเห็นด้วยแต่เขาแจ้งแก่แรฟเฟิลส์ว่าเกาะนี้เป็นส่วนหนึ่งของยะโฮร์ซึ่งปกครองโดยสุลต่านอับดุล ระห์มัน²⁴

²² Tan Ding Eing, *A Portrait of Malaysia and Singapore (lower secondary)*, (Singapore : Oxford University, 1983), p. 46.

²³ Curriculum Planning & Development Division, Ministry of Education, *History of Modern Singapore*, p. 18.

²⁴ Curriculum Planning & Development Division, Ministry of Education, *Understanding Our Past : Singapore from Colony to Nation*, p. 7.

ตำราต้องการแสดงให้เห็นว่า แรฟเฟิลส์เป็นตัวแทนของโลกตะวันตกซึ่งมีอำนาจเหนือกว่าในฐานะเจ้าอาณานิคม ซึ่งนี่คือจุดเปลี่ยนที่สำคัญ กล่าวคือ ตำราเสนอว่าแรฟเฟิลส์เป็นตัวแทนของความทันสมัยที่จะเข้ามาเปลี่ยนแปลงสิงคโปร์

การที่ตำราประวัติศาสตร์ทุกเล่ม กล่าวถึงการเข้ามาของแรฟเฟิลส์หรือเจ้าอาณานิคมอังกฤษในทางที่ดีนั้นเป็นการสะท้อนให้เห็นว่ารัฐบาลสิงคโปร์ต้องการให้นักเรียนรับรู้เหตุการณ์ดังกล่าวในด้านดี และรับเอาวัฒนธรรม ความศิวิไลซ์เข้ามามากกว่าที่จะสร้างความเกลียดชังเจ้าอาณานิคมในฐานะผู้ปกครอง เพราะอาณานิคมอังกฤษพัฒนาสิงคโปร์จากหมู่บ้านประมงเล็ก ๆ ไปสู่การเป็นเมืองที่ทันสมัยและรุ่งเรือง รวมทั้งเป็นจุดเปลี่ยนที่สำคัญทางประวัติศาสตร์สิงคโปร์

2.2.2 ผู้บำเพ็ญประโยชน์เพื่อสังคม

ตำราตั้งแต่เล่มที่สี่คือ History of Modern Singapore เป็นต้นไป มีการกล่าวถึงผู้ที่เสียสละเพื่อชุมชน เช่น เซียอูซัน ซึ่งหนังสือชื่อ “History of Modern Singapore” ระบุว่า เขา คือ ผู้อพยพชาวจีนผู้ประสบความสำเร็จเป็นเจ้าของสวนผู้มั่งคั่งที่รับก๊อหลี่หลายพันคนเข้ามาทำงาน เขาเกิดในมณฑลแต้จิ๋วทางตอนใต้ของจีน มีการศึกษาแต่ไม่ต้องการเป็นครูอาจารย์ ความฝันของเขา คือเป็นเศรษฐีในอนาคต ดังนั้นเขาจึงเดินทางมายังสิงคโปร์ใน ค.ศ.1823 ตอนแรกเขาทำงานเป็นเสมียน ต่อมา เขาเปิดร้านค้าในไชน่าทาวน์โดยขายของต่าง ๆ เช่น เชือก ผ้าใบ และตะปู เมื่อเขาสะสมเงินได้เพียงพอเขาก็ทำการเกษตร เขาเป็นนักธุรกิจคนแรกที่ปลูกพืชในพื้นที่ขนาดใหญ่และกลายเป็นเศรษฐีจากการเกษตรดังกล่าว พื้นที่เพาะปลูกกินอาณาเขตตั้งแต่ถนน River Valley จนถึงถนน Bukit Timah และถนน Thomson ดังนั้นเขาจึงสามารถจ้างคนจำนวนมากให้ทำงานในไร่ของเขาได้

ในขณะที่ตำราเรื่อง “Understanding Our Past : Singapore from Colony to Nation” มีการกล่าวเพิ่มเติมว่า เขาเป็นคนที่ได้รับการเคารพทั้งจากชาวจีนและชาวอังกฤษ เขามักจะช่วยเหลือผู้อื่นเสมอ รวมทั้งเขาได้หาทุนเพื่อสร้างโรงพยาบาลทันตกรรม และช่วยรัฐบาลรักษาภาวะเปื้อนและความสงบ²⁵

²⁵ Curriculum Planning & Development Division, Ministry of Education, Understanding Our Past : Singapore from Colony to Nation, p. 34.

ไม่ปรากฏชื่อ เซียฮูชิน ในตำราเรื่อง “Singapore : From Settlement To Nation, Pre 1819-1971” แต่ได้มีการกล่าวถึงเป็น ทันตอกเล็งโดยระบุว่าทุก ๆ คนในสิงคโปร์คงจะรู้จักทันตอกเล็ง ซึ่งเป็นโรงพยาบาลที่ถูกตั้งตามชื่อของเขาและกลายเป็นชื่อที่โด่งดังเพราะการระบาดของโรคซาร์ส (Severe Acute Respiratory Syndrome : SARS) รวมทั้งเขาเป็นผู้ช่วยแก้ปัญหาในชุมชนชาวจีน²⁶

บุคคลต่อมาที่ปรากฏในตำรา “Understanding Our Past : Singapore from Colony to Nation” และ “Singapore : From Settlement To Nation, Pre 1819-1971” คือ กวินดาซามี พิไล และ ซิด โอมาร์ อัลจุนเียด ชีวิตของกวินดาซามี พิไล เป็นเรื่องราวของคนที่ไม่จะมีเงินสร้างเนื้อสร้างตัวจนกลายเป็นเศรษฐีหลังจากส่งเงินกลับไปให้ครอบครัวที่อินเดียเขาก็เก็บเงินซื้อบ้านและให้เช่า เขาลงทุนในธุรกิจเกี่ยวกับสิ่งทอ แม้ว่าทรัพย์สินจะถูกยึดในช่วงที่ญี่ปุ่นเข้าครองเขาก็ไม่ยอมแพ้ เขาเริ่มต้นธุรกิจใหม่อย่างรวดเร็วหลังสงครามสิ้นสุดลง เขาบริจาคทรัพย์สินที่หามาได้ เขาบริจาคเงินแก่การกุศลหลายครั้ง²⁷

คนต่อมาก็คือ ซิด โอมาร์ อัลจุนเียด มีข้อความกล่าวเกี่ยวกับเขาว่า เขาเป็นหนึ่งในจำนวนคนไม่กี่คนที่ช่วยเหลือผู้ที่ต่างเชื้อชาติและศาสนา เขาไม่เพียงแต่บริจาคที่ดินเพื่อสร้างโบสถ์แอนดรูว์ เขายังให้ที่ดินแก่ทันตอกเล็ง เพื่อสร้างโรงพยาบาลให้แก่ผู้ยากจนอีกด้วย

การบรรจุเรื่องราวของบุคคลเหล่านี้ลงในตำรานั้นทางการสิงคโปร์ต้องการสะท้อนให้เห็นถึงความพยายามของผู้คนเหล่านี้ บุคคลที่ปรากฏในหนังสือส่วนใหญ่เป็นผู้อพยพที่ยากจนแล้วดำเนินธุรกิจจนประสบความสำเร็จ กลายเป็นเศรษฐี พวกเขาอพยพเหล่านี้สามารถสร้างเนื้อสร้างตัว สร้างฐานะกลายเป็นผู้มีอันจะกินขึ้นมาได้ สามารถทำเพื่อคนอื่นเพื่อชุมชนโดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติ เช่น ในเรื่องการบริจาคเงินเพื่อศาสนา การสร้างโบสถ์ โรงพยาบาล แสดงให้เห็นถึงความเสียสละหรือการคิดเพื่อคนอื่นซึ่งเป็นแบบอย่างให้ผู้เรียนควรทำตาม

การให้ความสำคัญกับผู้บำเพ็ญประโยชน์นั้นก็ได้มีการกล่าวถึงใน “Understanding Our Past : Singapore from Colony to Nation” โดยระบุว่า ผู้อพยพส่วนใหญ่เป็นสามัญชนผู้ต่ำต้อย พวกเขาช่วยสร้างความมั่งคั่งที่ไม่เคยดำรงอยู่และจะไม่เกิดขึ้นหากปราศจากการความมูมานะ ความอดทน หยาดเหงื่อและความทุกข์ทรมานของพวกเขาเหล่านี้ สิงคโปร์ไม่มี

²⁶ Curriculum Planning & Development Division, Ministry of Education, Singapore : From Settlement To Nation, Pre 1819-1971. p. 54-55.

²⁷ *Ibid.*, p. 56.

ทรัพยากรธรรมชาติ ทุกสิ่งที่ทำให้ชีวิตของชาวสิงคโปร์มีความหวังเป็นผลมาจากการทำงานอย่างหนักและความเสียสละของผู้อพยพเหล่านี้²⁸ รัฐบาลอังกฤษในสิงคโปร์สนใจในเรื่องการค้ามากกว่าการบริการทางสังคมเพื่อพัฒนาชีวิตของประชาชน หากประชาชนต้องการอะไรก็ต้องหาเอง เช่น โรงพยาบาล การศึกษา ยกตัวอย่างเช่น ทัน ตอก เส็ง พ่อค้าชาวจีนผู้บริจาคเงินจำนวนหนึ่งเพื่อสร้างโรงพยาบาลสำหรับดูแลผู้ป่วยทุกเชื้อชาติซึ่งต่อมาโรงพยาบาลก็ตั้งชื่อตามชื่อของเขา .รัฐบาลปล่อยให้ประชาชนสร้างโรงเรียนกันเอง เช่น โรงเรียนอัลสกออฟ อาหรับ (Alsagoff Arab School) ถูกสร้างโดยอาศัยความช่วยเหลือของซาอิด โมฮัมหมัด บิน อาเหม็ด อัลสกออฟ (Syed Mohammed bin Ahmed Alsagoff)²⁹ รัฐบาลต้องการสร้างสำนึกให้เห็นว่าคนธรรมดาที่เป็นบุคคลสำคัญได้ด้วยการทำประโยชน์เพื่อสังคมไม่สำคัญว่าจะเชื้อชาติอะไร

2.2.3. วีรบุรุษ

วีรบุรุษและวีรสตรีที่ถูกกล่าวถึงในตำรามีหลายคน บุคคลที่น่าสนใจคือ ลิม โบเส็ง และอลิซาเบธ ซอย ลิมโบเส็งซึ่งเป็นนักธุรกิจและเป็นคนหนึ่งที่ต่อต้านญี่ปุ่นโดยเข้าร่วมกับกองกำลัง 136 ซึ่งเป็นกองกำลังลับของอังกฤษโดยมีการส่งสมาชิกไปฝึกฝนที่อินเดีย ตำราที่กล่าวเกี่ยวกับลิม โบเส็งปรากฏเพียงสามเล่ม ได้แก่ เล่มแรก “History of Modern Singapore” ซึ่งกล่าวว่า

ลิม โบเส็งเป็นนักธุรกิจชาวสิงคโปร์ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้นำของกองกำลัง 136 โชคร้ายที่เขาถูกจับกุมในเดือนมีนาคม ค.ศ.1944 แม้ว่าเขาจะถูกทรมานอย่างหนักเขาก็ปฏิเสธที่จะเปิดเผยรายชื่อของผู้ที่ร่วมงานด้วย ทำยที่สุดเขาเสียชีวิตในคุกในเดือนมิถุนายน ค.ศ.1944³⁰ (โปรดดูภาคผนวก ค หน้า 109)

ตำราเล่มที่สอง “Understanding Our Past : Singapore from Colony to Nation” กล่าวในรายละเอียดมากกว่าเล่มที่แล้วโดยกล่าวว่า เขาต้องจากครอบครัวแล้วเข้าร่วมกับกองกำลัง 136 รวมทั้งกล่าวถึงการตายของเขาในคุกด้วย รายละเอียดที่แตกต่างคือ หลังจากสงคราม

²⁸ Curriculum Planning & Development Division, Ministry of Education, Understanding Our Past : Singapore from Colony to Nation, p. 32.

²⁹ Ibid., p. 28-29.

³⁰ Curriculum Planning & Development Division, Ministry of Education, History of Modern Singapore, p. 152.

โลกครั้งที่ 2 สิ้นสุดลง ศพของเขาถูกนำกลับมาฝังยังสิงคโปร์เพื่อทำพิธีเป็นเกียรติแก่เขา รัฐบาลจีนติดยศพลตรีให้แก่เขา ศพของเขาถูกฝังที่อ่างเก็บน้ำแม็คริทช์ (MacRitchie Reservoir) ต่อมาอนุสรณ์สถานลิม โบเล็งถูกสร้างในสวนสาธารณะเอสพลานาดเพื่อเป็นเกียรติในความเป็นวีรบุรุษของเขา³¹ ส่วนตำราเรื่อง “Singapore : From Settlement To Nation, Pre 1819-1971” ไม่ได้กล่าวถึงการเสียชีวิตในคุกของเขาแต่นำข้อความส่วนหนึ่งในจดหมายที่เขาส่งให้แก่ภรรยามาเสนอซึ่งจดหมายเขียนว่า

คุณไม่ต้องโศกเศร้าในการจากไปของผม ในด้านหนึ่งคุณควรจะภาคภูมิใจในความเสียสละของผมและทุ่มเทดูแลลูก ๆ ให้เติบโต บอกพวกเขาด้วยว่าเกิดอะไรขึ้นกับผมและสั่งสอนให้พวกเขาเจริญรอยตามผม³² (โปรดดูภาคผนวก ญ หน้า 116)

โดยสรุปตำราแต่ละเล่มเน้นในเรื่องที่แตกต่างออกไป “History of Modern Singapore” เน้นถึงความเป็นผู้นำที่ไม่ขายความลับแม้ตัวตายก็ตาม ส่วนใน “Understanding Our Past : Singapore from Colony to Nation” เขาถูกยกย่องว่าเป็นบุคคลผู้กล้าหาญและในเข้มแข็ง และ “Singapore : From Settlement To Nation, Pre 1819-1971” ได้กล่าวถึงความตั้งใจจริงในการทำทุกสิ่งทุกอย่างให้สำเร็จ คนรุ่นต่อไปต้องสานต่อเพื่อให้เกิดความสำเร็จ เป็นการสอนคนรุ่นต่อไปให้เดินตามรอยเท้าคนรุ่นก่อน

ส่วนอลิซาเบธ ซอย นั้นถูกยกย่องให้เป็นวีรสตรีในช่วงสงครามซึ่งมีกล่าวในตำราเพียงเล่มเดียวคือ “Singapore : From Settlement To Nation, Pre 1819-1971” ระบุว่าอลิซาเบธ ซอย เป็นหนึ่งในวีรสตรีในช่วงที่ญี่ปุ่นครอบครองสิงคโปร์ ซึ่งเธอถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ส่งอาหาร ยา และข้อความแก่เชลยสงครามชาวอังกฤษ เธอถูกจำคุกและทรมานมากกว่า 193 วัน ความมีเมตตาและการไม่คำนึงถึงแต่ตนเองนั้นเห็นได้จากในช่วงหลังสงครามสิ้นสุดลง ซึ่งซอยปฏิเสธที่จะเอ่ยถึงรายชื่อผู้ที่ทรมานเธอ เธอกล่าวว่าพวกเขาเหล่านั้นทำตามสถานการณ์ในช่วงสงคราม³³ การที่ตำราประวัติศาสตร์นำเรื่องราวของซอยมาบรรจุนั้นเป็นการสะท้อนให้เห็นว่า

³¹ Curriculum Planning & Development Division, Ministry of Education, Understanding Our Past : Singapore from Colony to Nation, p. 107.

³² Curriculum Planning & Development Division, Ministry of Education, Singapore : From Settlement To Nation, Pre 1819-1971, p. 117.

³³ Ibid., p.108.

ผู้หญิงก็สามารถเสียสละได้เท่า ๆ กับผู้ชาย ขณะเดียวกันผู้หญิงก็ยังแสดงให้เห็นถึงความใจดี ใจกว้าง มีน้ำใจ เข้าใจสิ่งต่างๆ เป็นอย่างดีซึ่งเป็นคุณธรรมที่ชาวสิงคโปร์ควรยึดเป็นแบบอย่าง

2.2.4 รัฐบุรุษ

บุคคลที่ปรากฏในตำราทุกเล่มได้แก่ เดวิด มาร์แชลล์ ลิมยิวฮอกและลีกวนยิว เดวิด มาร์แชลล์เป็นมุขมนตรีคนแรกของสิงคโปร์ดำรงตำแหน่งระหว่าง ค.ศ.1955-1956 เขาเป็นทนายความชาวยิว มาร์แชลล์สังกัดพรรคแนวร่วมกรรมกร (Labour Front Party) เขาชนะการเลือกตั้งใน ค.ศ.1955 ช่วงเวลาที่เขาเป็นมุขมนตรีเป็นช่วงเวลาที่วุ่นวายมากส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากความเคลื่อนไหวของคอมมิวนิสต์ เขาพยายามเรียกร้องให้อังกฤษให้อำนาจในการปกครองตนเองแก่สิงคโปร์อย่างสมบูรณ์ แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จ เขาจึงลาออกจากตำแหน่ง ตำราประวัติศาสตร์ทุกเล่มกล่าวถึงเขา ตำราที่กล่าวถึงเขาแตกต่างจากตำราเล่มอื่น ได้แก่ “History of Modern Singapore” ซึ่งกล่าวถึงคุณลักษณะส่วนตัวของเข่ว่า ด้วยความเป็นคนสนุกสนานและเป็นมิตร เขาจึงทำสิ่งที่ไม่มีใครทำในเวลานั้นเพื่อเรียกเสียงสนับสนุนจากประชาชน ยกตัวอย่างเช่น บางครั้งเขายืมรถตุ๊กคันเล็กที่ติดลำโพงขับไปยังเอ็มเพรสเพลซ (Empress Place) เขาไปในช่วงเวลาที่พักกลางวันเพราะพนักงานต่างๆ จะออกมารับประทานอาหารที่นั่น มาร์แชลล์กล่าวสุนทรพจน์วิพากษ์วิจารณ์อังกฤษ ซึ่งเขามั่นใจว่าพูดเสียงดังพอที่ชาวอังกฤษที่อยู่ที่สนามคริกเก็ตใกล้ ๆ นั้นจะได้ยิน³⁴ และ “Understanding Our Past : Singapore from Colony to Nation” กล่าวถึงเขาว่าในฐานะที่เป็นมุขมนตรี มาร์แชลล์ยังอยู่ภายใต้การควบคุมของข้าหลวง ข้าหลวงและข้าราชการชาวอังกฤษปฏิบัติตัวไม่เหมาะสมโดยไม่เคารพเขาและมองว่าดำรงตำแหน่งในนามเท่านั้น³⁵

ในขณะที่ตำรา “Singapore : From Settlement To Nation, Pre 1819-1971” กล่าวแตกต่างจากทุกเล่มว่า มาร์แชลล์ในฐานะมุขมนตรีพยายามยุติความขัดแย้งระหว่างบริษัทขนส่งกับสหภาพโดยการจัดตั้งคณะกรรมการสืบสวนสอบสวน แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จ พนักงานบริษัทขนส่งดำเนินการประท้วงต่อไป การก่อการจลาจลรุนแรงขึ้นจนรัฐบาลออกคำสั่งให้ตำรวจควบคุมพนักงานและนักเรียนโดยใช้ฉีดน้ำจากสายยางดับเพลิง

³⁴ Curriculum Planning & Development Division, Ministry of Education, History of Modern Singapore, p. 169-170.

³⁵ Curriculum Planning & Development Division, Ministry of Education, Understanding Our Past : Singapore from Colony to Nation, p. 158.

ความตึงเครียดถึงจุดสูงสุดในวันที่ 12 พฤษภาคม ค.ศ.1955 เวลาประมาณ 16.00 น. ผู้ชนเริ่มโจมตีตำรวจด้วยก้อนอิฐ หินและขวดน้ำ การจลาจลยุติในวันต่อมาเวลา 3.00 น. มีคนตาย 4 ศพและบาดเจ็บ 31 คน ด้วยเหตุนี้วันที่ 12 พฤษภาคม ค.ศ.1955 จึงรู้จักกันในนาม “Black Thursday” ในประวัติศาสตร์สิงคโปร์เรียกเหตุการณ์นี้ว่า “Hock Lee Bus Riots”³⁶

ส่วนลิมยิวฮอกดำรงตำแหน่งมุขมนตรีสิงคโปร์ระหว่างเดือนมิถุนายน ค.ศ.1956 ถึงเดือนมิถุนายน ค.ศ.1959ภายหลังจากการลาออกของเดวิด มาร์แชลล์ ตำราทุกเล่มต่างกล่าวถึงเขา ยกตัวอย่าง ตำรา “A Portrait of Malaysia and Singapore” ซึ่งกล่าวว่า ใน ค.ศ.1956 รัฐบาลของลิมยิวฮอก ตัดสินใจปราบปรามกิจกรรมต่าง ๆ ของคอมมิวนิสต์และร่วมมือกับข้าหลวงอังกฤษและตำรวจโดยใช้ความรุนแรงเข้าปราบปราม³⁷ และตำรา “History of Modern Singapore” ได้นำเสนอเนื้อหาที่ทำให้ทราบถึงความพยายามของเขาในการเรียกร้องการปกครองตนเองอย่างสมบูรณ์จากอังกฤษ ดังข้อความที่ระบุว่า

ใน ค.ศ.1957 ลิมยิวฮอกเดินทางไปลอนดอนเพื่อขออำนาจการปกครองตนเองอย่างสมบูรณ์ให้แก่สิงคโปร์ ซึ่งเขาสามารถดำเนินการได้สำเร็จ เมื่อเขากลับมาถึงสิงคโปร์จึงประกาศว่าสิงคโปร์จะมีอำนาจในการปกครองตนเองอย่างสมบูรณ์ด้วยการจัดการเลือกตั้งใน ค.ศ. 1959³⁸ (โปรดดูภาคผนวก ข หน้า 110)

สำหรับบุคคลที่โดดเด่นที่สุดในสิงคโปร์นั้นน่าจะ ได้แก่ ลีควงยิวซึ่งเป็นนายกรัฐมนตรีสิงคโปร์ตั้งแต่เดือนมิถุนายน ค.ศ.1959 ซึ่งมีการปกครองตนเองแต่ยังไม่ได้รับเอกราชอย่างสมบูรณ์ เขามีบทบาทสำคัญในการจัดตั้งพรรคกิจประชาชนในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ.1954 รวมทั้งประสบความสำเร็จในการนำสิงคโปร์เข้าร่วมก่อตั้งสหพันธรัฐมาเลเซียใน ค.ศ.1963 แต่สิงคโปร์ก็อยู่ร่วมในสหพันธรัฐมาเลเซียได้ไม่นานเพราะเหตุผลทางการเมือง รวมทั้งความตึงเครียดทางเชื้อชาติ ตำราทุกเล่มต่างให้ภาพว่า ลีควงยิวในฐานะผู้ที่ต่อสู้เพื่อเอกราช ผู้ปราบคอมมิวนิสต์ รวมทั้งเป็นต้นคิดในการรวมกับ

³⁶ Curriculum Planning & Development Division, Ministry of Education, Singapore : From Settlement To Nation, Pre 1819-1971, p. 158-159.

³⁷ Tan Ding Eing, A Portrait of Malaysia and Singapore, p. 252.

³⁸ Curriculum Planning & Development Division, Ministry of Education, History of Modern Singapore, p. 172.

สหพันธรัฐมลายา ในขณะที่ตำรา “Singapore : From Settlement To Nation, Pre 1819-1971” นอกจากจะกล่าวถึงลีควนิยวในแง่มุมที่เหมือนเล่มอื่น ๆ แล้วยังได้นำเสนอผลงานของเขาในแง่มุมที่แตกต่างจากทุกเล่มว่า

เขาได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้เปลี่ยนแปลงสิงคโปร์ให้กลายเป็นเมืองที่ทันสมัยอย่างปัจจุบัน ความสำเร็จของเขา รวมถึงการสร้างเสถียรภาพทางความมั่นคงของสิงคโปร์และสร้างเป็นเมืองที่เขียวชอุ่ม³⁹ (โปรดดูภาคผนวก ฎ หน้า 117)

สำหรับบุคคลที่มีความสำคัญในทางการเมืองอีกคนหนึ่งของสิงคโปร์ในฐานะที่เป็นหนึ่งในผู้ก่อตั้งพรรคกิจประชาชนพร้อมกับลีควนิยว ได้แก่ โก๊ะเคงสวี และราชารัตนัม ทั้งสองคนปรากฏในตำราสองเล่มสุดท้ายคือ “Understanding Our Past : Singapore from Colony to Nation” และ “Singapore : From Settlement To Nation, Pre 1819-1971” โดยตำรา “Singapore : From Settlement To Nation, Pre 1819-1971” มีข้อความว่า โก๊ะเคงสวี เกิดวันที่ 6 ตุลาคม ค.ศ.1918 ในมะละกา ครอบครัวของเขาเป็นชาวเปอรานากัน พ่อแม่ของเขาเป็นชาวจีนที่พูดภาษาอังกฤษและนับถือนิกายเมธอดิสต์ (Methodists) ในฐานะที่เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังนั้น เขาได้เสนอการพัฒนาก่อสร้างถนนที่มุ่งสร้างงานให้แก่ชาวสิงคโปร์ หลังจากที่สิงคโปร์แยกตัวออกจากสหพันธรัฐมาเลเซียและกลายเป็นสาธารณรัฐสิงคโปร์ในวันที่ 9 สิงหาคม ค.ศ.1965 เขาได้รับตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม ภายใต้การนำของเขานั้น ได้มีการก่อตั้งกองทัพแห่งชาติสิงคโปร์ (Singapore Armed Force : SAF) ขึ้น รวมทั้งกำหนดหน้าที่พลเมือง (compulsory national service) ให้ผู้ชายชาวสิงคโปร์ที่มีอายุมากกว่า 18 ปีต้องได้รับการเกณฑ์ทหาร ใน ค.ศ.1992 ได้มีการจัดตั้งกองทุน Goh Keng Swee ขึ้นเพื่อเป็นเกียรติแก่ความช่วยเหลือของเขาในการพัฒนาเศรษฐกิจ ทุนโก๊ะเคงสวีในด้านเศรษฐศาสตร์ถูกก่อตั้งโดยมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ใน ค.ศ.1998⁴⁰

สำหรับราชารัตนัมนั้นตำรา “Singapore : From Settlement To Nation, Pre 1819-1971” ได้กล่าวถึงเขาว่า ราชารัตนัมเกิดในซีลอน (Ceylon) หรือประเทศศรีลังกาในปัจจุบัน เมื่อวันที่ 25 กุมภาพันธ์ ค.ศ.1915 ในฐานะที่ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมในช่วงปี ค.ศ.1963-1965 นั้น เขาเสนอแนะนโยบายความหลากหลายทางเชื้อชาติ และคัดค้าน

³⁹ Curriculum Planning & Development Division, Ministry of Education, Singapore : From Settlement To Nation, Pre 1819-1971, p. 218.

⁴⁰ *Ibid.*, pp. 223-224.

แนวความคิดการเป็นชาวจีน ชาวมลายู ชาวอินเดีย ราชัตนัมยีนกรานว่าภาษาและวัฒนธรรมของ ทั้งสามเชื้อชาติในสิงคโปร์ควรมีความเสมอภาคกัน ตลอดระยะเวลาที่เขามีตำแหน่งทางการเมือง นั้น เขาเป็นผู้นำที่มีความสำคัญในการนำสิงคโปร์จากความไร้เสถียรภาพในทศวรรษ 1960 มาสู่ ความรุ่งเรืองในทศวรรษ 1980⁴¹

ในการกล่าวถึงคนสำคัญของประเทศไม่ว่าจะในฐานะผู้บุกเบิก ผู้บำเพ็ญ ประโยชน์ วีรบุรุษและรัฐบุรุษนั้น รัฐบาลสิงคโปร์ต้องการนำความเสียสละและผลงานของ บุคคลเหล่านี้ซึ่งแตกต่างในด้านเชื้อชาติ การศึกษาและฐานะทางเศรษฐกิจมาเป็น แบบอย่างให้เยาวชนสิงคโปร์ได้เรียนรู้อันจะก่อให้เกิดสำนึกในการทำประโยชน์ให้กับสังคม โดยส่วนรวมซึ่งสำนึกดังกล่าวเป็นส่วนที่สำคัญอย่างมากในสำนึกความเป็นชาติ

2.3 รัฐบาลและพรรคกิจประชาชน

ในหัวข้อนี้ตำรากล่าวเกี่ยวกับการเมืองการปกครองในช่วงที่อังกฤษปกครองและ การเมืองการปกครองในช่วงที่พรรคกิจประชาชนเป็นแกนนำ โดยตำราที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการเมือง การปกครองในช่วงที่อังกฤษปกครองมากที่สุด คือ “Social and Economic History of Modern Singapore 1 และ 2” ซึ่งมีถึง 6 หัวข้อ ส่วนเล่มอื่นๆ ที่ตีพิมพ์หลังจากนั้นจำนวนหัวข้อค่อยๆ ลด น้อยลงเรื่อยๆ จนเล่มที่ห้าและเล่มที่หก คือ “Understanding Our Past : Singapore from Colony to Nation” และ “Singapore : From Settlement To Nation, Pre 1819-1971” กล่าวถึง การปกครองของอังกฤษเพียงหัวข้อเดียว ในขณะที่การกล่าวถึงการปกครองที่นำโดยพรรคกิจ ประชาชนเพิ่มมากขึ้น เล่มที่หนึ่งและเล่มที่สอง “The certificate history of Malaya, 1400-1965” และ “A Portrait of Malaysia and Singapore” กล่าวถึงความสำเร็จของพรรคกิจประชาชน โดย เน้นความสำเร็จหลังจากได้รับเอกราช ตั้งแต่เล่มที่สามเป็นต้นมา หัวข้อที่กล่าวเกี่ยวกับพรรคกิจ ประชาชนก็คล้ายคลึงกัน ได้แก่ เส้นทางสู่เอกราช การร่วมก่อตั้งและแยกกับสหพันธรัฐมาเลเซีย การพัฒนาชาติทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การป้องกันประเทศ เป็นต้น

ตำราทั้งสี่เล่มกล่าวถึงความสำเร็จของพรรคกิจประชาชนในการพัฒนาชาติซึ่งการ เน้นในแต่ละด้านก็แตกต่างกันแต่เล่มแต่โดยรวมที่มีทุกเล่มคือ เรื่องเศรษฐกิจ ที่อยู่อาศัย การศึกษา แต่ก็มีบางเล่มที่กล่าวแตกต่างออกไป เช่น ตำราเรื่อง “Social and Economic History of Modern Singapore เล่มที่ 1 และ 2” ที่ได้กล่าวถึงประเด็นด้านการพัฒนาสุขภาพด้วย

⁴¹ *Ibid.*, pp. 225-226.

ตำราเรื่อง “History of Modern Singapore” กล่าวถึงความสำคัญของที่ตั้ง ผู้นำและประชาชนที่ทำให้ประเทศประสบความสำเร็จ ในขณะที่ตำราเรื่อง “Understanding Our Past : Singapore from Colony to Nation” บอกว่าสิงคโปร์เปลี่ยนแปลงจากชุมชนแออัดเป็นเมืองที่ทันสมัย โดยตำรา “Social and Economic History of Modern Singapore 2” มีข้อความที่ระบุว่า งานหนึ่งของรัฐบาล คือ การสร้างงานให้กับประชาชนที่ไม่มีงานทำจำนวนมาก รัฐบาลต้องขยายเศรษฐกิจของสิงคโปร์เพื่อแก้ปัญหาการว่างงาน หนทางหนึ่งที่ทำให้เศรษฐกิจเติบโตคือการกลายเป็นประเทศอุตสาหกรรม หนทางที่ดีที่สุดที่รัฐบาลวางแผนเพื่อแก้ปัญหาเศรษฐกิจและสังคมของสิงคโปร์คือการรวมกับสหพันธรัฐมาเลเซีย การรวมกันจะช่วยขยายความเติบโตทางเศรษฐกิจของสิงคโปร์ได้⁴²

ท้ายที่สุดสิงคโปร์ก็ต้องแยกออกจากสหพันธรัฐมาเลเซีย พรรคกิจประชาชนทำให้คนเหล่านี้เชื่อมั่นและร่วมแรงร่วมใจเพื่อสร้างชาติสิงคโปร์ โดยกล่าวถึงความเปราะบางและอ่อนแอของสิงคโปร์ไม่ว่าจะเป็นเรื่องขนาดของประเทศ ทรัพยากรธรรมชาติที่จำกัด ดังนั้น เพื่อให้สิงคโปร์อยู่รอดได้ประชาชนชาวสิงคโปร์ต้องทำงานหนักและมีวินัย ดังข้อความที่ระบุว่า สาธารณรัฐสิงคโปร์เกิดขึ้นในวันที่ 9 สิงหาคม ค.ศ.1965 ในไม่ช้าสาธารณรัฐสิงคโปร์ได้รับการจดจำจากประเทศต่างๆ ทั่วโลก อย่างไรก็ตามสิงคโปร์ต้องเผชิญหน้ากับปัญหาต่างๆ อย่างมากมาย ประชาชนจำนวนมากเริ่มไม่มั่นใจในชาติที่เพิ่งเกิดใหม่ที่มีประชากรน้อยกว่าสองล้านคน ดังนั้น รัฐบาลต้องสร้างอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วตอนนี้ประชาชนในสิงคโปร์ไม่ได้เป็นชาวมาเลเซียอีกต่อไปแต่เป็นชาวสิงคโปร์ พวกเขาต้องพัฒนาอัตลักษณ์ชาติ หมายถึง คนเหล่านี้ต้องรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของประเทศ และสิงคโปร์เป็นของพวกเขา สังคมสิงคโปร์ก่อนหน้านี้เคยถูกแบ่งแยก กล่าวคือประชาชนถูกแบ่งโดยอาศัยเชื้อชาติ สีผิว ภาษาและศาสนาเป็นเกณฑ์ พวกเขาจึงจงรักภักดีต่อชุมชนของตนเอง แต่ตอนนี้ทุกคนคือหนึ่งเดียว พวกเขาต้องจงรักภักดีต่อสิงคโปร์เพียงประเทศเดียว ประชาชนต้องคิดว่าพวกเขาคือชาวสิงคโปร์ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป ไม่ใช่คนในปกครองของอังกฤษ หรือพลเมืองของจีน อินเดีย มาเลเซียหรืออินโดนีเซีย พลเมืองทุกคนไม่ว่าหนุ่มหรือสูงอายุต้องภาคภูมิใจในสิงคโปร์และความเป็นชาวสิงคโปร์ ในฐานะที่เป็นชาวสิงคโปร์ พวกเขาต้องพึ่งพาอาศัยกันและทำงานร่วมกันอย่างสงบ สันติและสามัคคี

⁴² Curriculum Development Institute of Singapore, Social and Economic History of Modern Singapore 2, p. 220.

รวมทั้งต้องมีความรักชาติ ประชาชนชาวสิงคโปร์ต้องทำทุกอย่างที่สามารถทำได้เพื่อให้สิงคโปร์ รุ่งเรืองและเพื่อแสดงให้เห็นถึงความจงรักภักดีและความรักชาติ⁴³

ในขณะที่ “History of Modern Singapore” ได้กล่าวไว้ในความสำเร็จของ สิงคโปร์นั้นพรรคกิจประชาชนมีบทบาทสำคัญโดยระบุว่า

สิ่งที่ช่วยให้สิงคโปร์ประสบความสำเร็จประกอบด้วย 3 ปัจจัย ประการแรก ได้แก่ ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ ประการที่สอง ได้แก่ ผู้นำของสิงคโปร์ และประการ สุดท้าย ได้แก่ ประชาชนผู้อาศัยอยู่ในสิงคโปร์ ในประการแรกนั้น ความลึก ของน้ำที่เหมาะสมต่อการเป็นท่าเรือ นั่นถือได้ว่าเป็นปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่ สำคัญ สิงคโปร์ภายใต้การปกครองของอังกฤษสามารถพัฒนาประเทศจน กลายเป็นท่าเรือที่มีผู้คนเข้ามาทำการค้าอย่างเนืองแน่น ซึ่งการค้าได้ช่วย ดึงดูดทั้งแรงงานและพ่อค้าให้อพยพเข้ามาตั้งรกรากในสิงคโปร์ นอกจากนี้ สิงคโปร์ยังมีสภาพทางภูมิศาสตร์เหมาะสมกับการตั้งฐานทัพในการป้องกัน ประเทศ ประการที่สอง ผู้นำของสิงคโปร์ ตลอดจนกฎหมายและกฎระเบียบ ต่างๆ ได้รับการเคารพภายใต้การปกครองของอังกฤษ นอกจากนี้ แนวความคิดใหม่ ๆ ทางการปกครอง การค้า และการศึกษาก็เป็นผลพวงจาก การปกครองของอังกฤษ ที่ถึงแม้ว่าเจ้าอาณานิคมอังกฤษจะถอนตัวออกจาก สิงคโปร์ไปแล้ว แต่มรดกเหล่านี้ยังคงถูกใช้อยู่จวบจนปัจจุบัน ซึ่งรัฐบาลที่นำ โดยพรรคกิจประชาชนได้ตัดสินใจอย่างระมัดระวังในการเลือกใช้ ท้ายที่สุดก็ ประสบผลสำเร็จทั้งในการสร้างงานและการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน ส่วนประการสุดท้ายนั้น เราไม่ควรจะลืมผู้ที่อาศัยอยู่ในสิงคโปร์ แม้ว่า บรรพบุรุษของพวกเราไม่ได้ถือว่สิงคโปร์เป็นบ้านเกิด แต่ด้วยความอุตสาหะ พวกเขาก็ช่วยสร้างสิงคโปร์ให้เติบโตก้าวหน้า หลังจากได้รับเอกราชผู้คน เหล่านี้ได้กลายมาเป็นพลเมืองของสิงคโปร์ ในการนี้พวกเขายังคงมานะ พยายามช่วยให้ชาติเราประสบความสำเร็จในฐานะที่เป็นชาวสิงคโปร์ต่อไป พวกเขาสามารถปรับตัวให้เข้ากับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นได้ เช่น เมื่อ ประเทศกำลังพัฒนาเป็นประเทศอุตสาหกรรม พวกเขาต่างก็เต็มใจที่จะเรียนรู้ ทักษะและสิ่งใหม่ๆ พวกเขาอดทน มีวินัย และทำงานหนัก สิ่งที่สำคัญที่สุด

⁴³ Curriculum Development Institute of Singapore, Social and Economic History of Modern Singapore 2, pp. 228-229.

คือ แม้จะมีเชื้อชาติและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันพวกเขาก็ทำงานอย่างเป็น
หนึ่งเดียว เพื่อสร้างชาติ⁴⁴ (โปรดดูภาคผนวก จ หน้า 112)

ส่วน “Understanding Our Past : Singapore from Colony to Nation” ได้เน้นว่า
ความสำเร็จเหล่านี้เป็นผลมาจากการฝ่าฟันอุปสรรคร่วมกันของผู้คนในสิงคโปร์ รวมทั้ง
ความสามารถของพรรคกิจประชาชนโดยระบุว่า

ปัจจุบัน ความรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจของสิงคโปร์ถือเป็นความสำเร็จที่มี
ความโดดเด่นเนื่องจากสิงคโปร์ขาดทรัพยากรธรรมชาติ ปัจจัยที่สำคัญประการ
หนึ่งเกิดจากการที่สิงคโปร์เปลี่ยนมาได้ถูกทางโดยเปลี่ยนและปรับระบบ
การศึกษา.....เพื่อตอบสนองของความต้องการทางเศรษฐกิจ.....
อย่างไรก็ตาม ชาวสิงคโปร์ต้องจดจำว่าความสำเร็จไม่ได้มาอย่างง่ายดายหรือ
ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะโชคช่วย สิงคโปร์ผ่านการเผชิญหน้ากับปัญหาและความทำ
ทายนามากมายไม่ว่าจะเป็นภัยคุกคามทางการเมืองจากคอมมิวนิสต์และการ
จลาจลทางเชื้อชาติในทศวรรษ 1950 และทศวรรษ 1960 รวมถึงวิกฤตการณ์
น้ำมันโลก (oil crisis) ในทศวรรษ 1970.....การวางแผนที่ดี การ
ทำงานหนักและความเสียสละของทั้งประชาชนและรัฐบาลทำให้สิงคโปร์
สามารถสร้างรากฐานทางเศรษฐกิจที่เข้มแข็งอันนำมาซึ่งความสำเร็จในด้าน
ต่าง ๆ⁴⁵ (โปรดดูภาคผนวก ข หน้า 114)

นอกจากนั้นตำราเล่มดังกล่าวยังได้ระบุว่า ในขณะที่สิงคโปร์เติบโตและ
รุ่งเรือง บทบาทของการเคหะแห่งชาติก็ได้เปลี่ยนจากการจัดหาที่อยู่อาศัยกลายเป็นจัดหา
สิ่งแวดล้อมที่ดีเพื่อให้คุณภาพชีวิตของประชาชนดีขึ้น มีความท้าทายอยู่มากมาย
ประการแรก การเคหะแห่งชาติต้องมองหาประโยชน์ใช้สอยและการออกแบบใหม่ ๆ เพื่อ
รองรับความคาดหวังของประชาชนในเรื่องที่พักอาศัยที่เพิ่มมากขึ้น ในขณะเดียวกันรัฐบาล
ต้องสนับสนุนแนวความคิดความเป็นเจ้าของและจิตวิญญาณในชุมชนให้เกิดขึ้นกับชาว
สิงคโปร์ แต่ปัญหาสำคัญคือ จะทำอย่างไรให้ชาวสิงคโปร์รู้สึกว่ที่พักเป็นมากกว่าโรงแรม
และจะทำอย่างไรให้บ้านคู่ควรแก่การอยู่อาศัยและการดูแลรักษา⁴⁶

⁴⁴ Curriculum Planning & Development Division, Ministry of Education,
History of Modern Singapore (secondary). p. 194.

⁴⁵ Ibid., p. 217.

⁴⁶ Ibid., p.234.

กล่าวโดยสรุป ความสำเร็จของชาติแยกไม่ออกจากความสามารถในการบริหารประเทศของรัฐบาลหรือพรรคกิจประชาชน สิ่งนี้เองที่ช่วยสร้างความชอบธรรมให้แก่พรรคกิจประชาชนในการมีบทบาทอยู่ในระบบการเมืองที่มีพรรคเด่นพรรคเดียวยาวนานกว่า 40 ปี การนำเสนอดังกล่าวเป็นการสร้างสำนึกความเป็นชาติโดยการผูกโยงความอยู่รอดของชาติ ความสำเร็จในการพัฒนาประเทศและบทบาทของพรรคกิจประชาชนไว้ด้วยกัน

2.4 ความอยู่รอดของสิงคโปร์

ตำราประวัติศาสตร์ “Social and Economic History of Modern Singapore 2” ซึ่งตีพิมพ์ใน ค.ศ.1984 และเล่มอื่น ๆ ที่พิมพ์หลังจากนั้นได้กล่าวเกี่ยวกับความอยู่รอดของสิงคโปร์ คล้ายคลึงกันทั้งในเรื่องการจัดการปัญหาเกี่ยวกับการศึกษา ที่อยู่อาศัย เศรษฐกิจและการป้องกันประเทศ โดยเฉพาะหลังจากกลายเป็นสาธารณรัฐสิงคโปร์ ในกรณีนี้ความมั่นคงของชาติได้ถูกให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก โดยมีภาระระบุว่า แต่เดิมประชาชนชาวสิงคโปร์ยกย่องเจ้าอาณานิคมอังกฤษให้ดูแลและปกป้องพวกเขา แต่เมื่อกองทัพญี่ปุ่นสามารถเอาชนะอังกฤษได้อย่างง่ายดาย ประชาชนสิงคโปร์ก็เริ่มตระหนักว่าเชื้อสายชาวเอเชีย เช่น ญี่ปุ่น ก็สามารถมีอำนาจเหนือมหาอำนาจตะวันตกได้ ในขณะที่ประชาชนชาวเอเชียอื่น ๆ ที่อยู่ภายใต้อาณานิคมก็รู้สึกเช่นเดียวกัน ด้วยเหตุนี้หลังจากที่สงครามสิ้นสุดลง ประชาชนในอินเดีย พม่า อินโดนีเซีย มลายู และสิงคโปร์จึงต่อสู้เพื่อขจัดเจ้าอาณานิคมที่ปกครองประเทศพวกเขา⁴⁷ หรือในตำรา “History of Modern Singapore” ที่กล่าวว่า “สิงคโปร์เคยถูกชาว สยาม และกองทัพญี่ปุ่นรุกรานตั้งนั้นเพื่อให้สิงคโปร์ปลอดภัยจึงต้องตั้งกองกำลังที่เข้มแข็งพอที่จะปกป้องประเทศ”⁴⁸ สิงคโปร์ต้องปกป้องตนเอง หากไม่ยอมอยู่ภายใต้อาณานิคมใครอีก อย่างไรก็ตามเป็นที่น่าสังเกตได้ว่าไม่มีการกล่าวโจมตีอังกฤษทั้งๆ ที่สิงคโปร์เคยถูกปกครองโดยอังกฤษ ทั้งนี้เป็นเพราะสิงคโปร์พยายามมองว่าอังกฤษเป็นส่วนหนึ่งี่สร้างให้สิงคโปร์เติบโตดังเช่นทุกวันนี้ สิงคโปร์ดำเนินแบบแผนหลายประการตามอังกฤษ ดังนั้น รัฐบาลสิงคโปร์จึงมองอังกฤษมากกว่าการเป็นเจ้าอาณานิคมที่หวังแต่ผลประโยชน์จากรัฐอาณานิคม แต่ก็มีภาระระบุว่าอังกฤษไม่ได้สนใจดินแดนแห่งนี้มากนัก

⁴⁷ Curriculum Planning & Development Division, Ministry of Education, Understanding Our Past : Singapore from Colony to Nation, p. 81.

⁴⁸ Curriculum Planning & Development Division, Ministry of Education, History of Modern Singapore, p. 192.

เช่น มีการระบุว่าอังกฤษมีกองกำลังเพื่อปกป้องสิงคโปร์แต่ไม่สามารถปกป้องสิงคโปร์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยยกตัวอย่างตอนที่อังกฤษแพ้ต่อญี่ปุ่น ในการนี้ผู้แต่งตำราพยายามชี้ให้เห็นว่าสิงคโปร์จำเป็นต้องมีกองกำลังในการปกป้องตนเอง ดังข้อความใน “Singapore : From Settlement To Nation, Pre 1819-1971” ที่ระบุว่า “การสร้างกองกำลังที่เข้มแข็งมีความสำคัญในการรักษาสันติภาพและความมั่นคงของสิงคโปร์”⁴⁹

นอกจากนั้น ตำราหลายเล่มก็ได้พยายามกล่าวถึงความอยู่รอดทางเศรษฐกิจของสิงคโปร์ว่า ชาวสิงคโปร์ต้องร่วมแรงร่วมใจกันเพราะประเทศชาติเปราะบาง ในการนี้จะชี้ให้เห็นถึงบทบาทที่สำคัญของพรรคกิจประชาชนซึ่งประเด็นดังกล่าวมีการกล่าวถึงในตำราที่ชื่อว่า “Social and Economic History of Modern Singapore 1” เป็นเล่มแรกและตำราทุกเล่มหลังจากนั้นก็มีการกล่าวเกี่ยวกับความอยู่รอดของสิงคโปร์ด้วยเช่นกัน

ตามที่ได้กล่าวมาแล้วเกี่ยวกับเนื้อหาในตำราประวัติศาสตร์สิงคโปร์ซึ่งใช้ในการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในประเด็นที่เกี่ยวกับพหุสังคม บุคคลสำคัญของชาติ การเมืองและพรรคกิจประชาชน และความอยู่รอดนั้นจะเห็นได้ว่าประเด็นที่เกี่ยวกับพหุสังคมนั้นเป็นประเด็นที่มีการกล่าวถึงอย่างต่อเนื่องในทุกเล่ม จะแตกต่างกันบ้างก็ในเชิงปริมาณในการกล่าวถึง ส่วนประเด็นที่มีการกล่าวถึงมาแล้วแต่เพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัดในทศวรรษที่ 1980 นั้นได้แก่บุคคลสำคัญของชาติ ส่วนประเด็นที่ไม่เคยกล่าวถึงมาก่อนแต่มีการกล่าวถึงและให้ความสำคัญนับตั้งแต่ทศวรรษ 1980 เป็นต้นมานั้น ได้แก่ ความอยู่รอด

ความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้สะท้อนให้เห็นได้อย่างชัดเจนถึงความต้องการที่จะกระตุ้นสำนึกความเป็นชาติให้เข้มข้มขึ้นโดยใช้ประเด็นใหม่ ๆ ผ่านตำราประวัติศาสตร์ ส่วนเหตุผลที่มีการเปลี่ยนแปลงที่ค่อนข้างเห็นได้ชัดนับตั้งแต่กลางทศวรรษ 1980 เป็นต้นมานั้น เกิดจากการที่ชนชั้นกลางเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วงทศวรรษ 1960 ถึง 1980 อันเป็นผลมาจากความสำเร็จในการพัฒนาเศรษฐกิจ ความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวมีผลทำให้ชนชั้นกลางดังกล่าวมีแนวโน้มที่จะให้คุณค่ากับความเป็นปัจเจกชนมากขึ้น นอกจากนั้น ความต้องการในการมีส่วนร่วมทางการเมืองก็มีมากขึ้น ความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเห็นได้จากผลการเลือกตั้งนับตั้งแต่กลางทศวรรษ 1980 เป็นต้นมา ซึ่งพรรคการเมืองอื่นเริ่มครองที่นั่งในรัฐสภา แม้ว่าจำนวนผู้สมัครจากพรรคอื่นที่ได้รับเลือกตั้งยังไม่มากพอที่จะเป็นการท้าทายการครองอำนาจ แต่เมื่อพิจารณาผลการเลือกตั้งแล้วจะเห็นได้ว่า พรรคฝ่ายค้านได้รับที่นั่งเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยยะสำคัญ ยกตัวอย่างเช่น การเลือกตั้งซ่อมใน

⁴⁹ Curriculum Planning & Development Division, Ministry of Education, Singapore : From Settlement To Nation, Pre 1819-1971. p. 212.

ค.ศ. 1981 มีสมาชิกพรรคกรรมกรแห่งสิงคโปร์คือ นายเจยาเร่ตัม ฐานะผู้สมัครจากพรรคกิจประชาชน ทำให้เข้ามาเป็นสมาชิกพรรคฝ่ายค้านเพียงคนเดียวในรัฐสภา ต่อมาในการเลือกตั้งทั่วไปใน ค.ศ.1984 สมาชิกพรรคฝ่ายค้านได้รับเลือกตั้งเพิ่มขึ้นเป็นสองคน ซึ่งทำให้พรรคกิจประชาชนได้รับที่นั่งจำนวน 77 ที่นั่งในรัฐสภาจากจำนวน 79 ที่นั่ง ส่วนใน ค.ศ.1988 พรรคกิจประชาชนได้รับที่นั่งจำนวน 80 ที่นั่งจากจำนวนที่นั่งในรัฐสภา 81 ที่นั่ง ในค.ศ.1991 มีการเปลี่ยนแปลงเห็นได้อย่างชัดเจนคือ พรรคฝ่ายค้านได้ที่นั่งในรัฐสภาถึง 4 ที่นั่ง ซึ่งมากที่สุดเป็นประวัติการณ์ พรรคกิจประชาชนได้รับที่นั่งจำนวน 77 ที่นั่งจาก 81 ที่นั่ง สำหรับ ค.ศ.1997 จำนวนที่นั่งในรัฐสภามีจำนวน 83 ที่นั่ง พรรคกิจประชาชนได้รับที่นั่งจำนวน 81 ที่นั่ง ใน ค.ศ. 2001 จำนวนที่นั่งในรัฐสภามีจำนวน 84 ที่นั่ง พรรคกิจประชาชนได้รับที่นั่งจำนวน 82 ที่นั่งในรัฐสภา และในครั้งสุดท้าย ค.ศ.2006 พรรคกิจประชาชนได้รับที่นั่งจำนวน 82 ที่นั่งจากจำนวนที่นั่ง 84 ที่นั่งในรัฐสภา หากเปรียบเทียบกันแล้วการเลือกตั้งจำนวน 4 ครั้ง ใน ค.ศ. 1968 ค.ศ. 1972 ค.ศ.1976และค.ศ.1980 พรรคกิจประชาชนกวาดทุกที่นั่งในรัฐสภา เห็นได้ว่าหลังจากทศวรรษ 1980 เป็นต้นมา พรรคกิจประชาชนก็ไม่ได้เป็นเพียงพรรคเดียวอีกต่อไปที่ได้ครองที่นั่งในรัฐสภา นอกจากนี้ร้อยละของคะแนนเสียงทั้งหมดที่พรรคกิจประชาชนได้รับก็มีนัยยะสำคัญซึ่งแสดงให้เห็นถึงความนิยมที่ลดลงของพรรคกิจประชาชน ทราบได้จาก การเลือกตั้งทั่วไปตั้งแต่ ค.ศ.1984 เป็นต้นมาร้อยละของคะแนนเสียงที่พรรคกิจประชาชนได้รับน้อยกว่าร้อยละ 70 เกือบทุกครั้ง ยกเว้นในการเลือกตั้งทั่วไปใน ค.ศ.1997 ที่ได้รับคะแนนเสียงร้อยละ 75.29 แต่ในการเลือกตั้งครั้งต่อมาคะแนนเสียงก็ตกลงไปอยู่ที่ร้อยละ 66.60⁵⁰

นอกจากนั้นก็ยังมีความเคลื่อนไหวทางการเมืองในรูปแบบอื่น ๆ ที่สะท้อนให้เห็นถึงแนวโน้มดังกล่าว เช่น การวิพากษ์วิจารณ์ระบบการพิจารณาให้ทุนของรัฐบาลโดยนายเฉินเจียเหา (Chen Jiahao) บล็อกในระบบอินเทอร์เน็ตของนายเฉินถูกปิดหลังจากที่วิพากษ์วิจารณ์ระบบการพิจารณาให้ทุนของรัฐบาลว่าตั้งกฎเกณฑ์มากเกินไปและปฏิบัติต่อผู้รับทุนเหมือนเป็นทรัพยากรทางเศรษฐกิจมากกว่าเป็นมนุษย์⁵¹

จากเหตุการณ์ดังกล่าวข้างต้นสะท้อนให้เห็นว่าประชาชนต้องการมีส่วนร่วมทางการเมืองซึ่งแนวโน้มดังกล่าวไม่สอดคล้องกับระบบพรรคเด่นพรรคเดียวที่รัฐบาลคิดว่าจำเป็นต่อความอยู่รอดและความเจริญรุ่งเรืองของสิงคโปร์ ดังนั้น รัฐบาลจึงต้องสร้างจิตสำนึกให้ประชาชน

⁵⁰ โคริน เฟื่องเกษม, “สิงคโปร์ : การเมือง เศรษฐกิจ และการต่างประเทศหลังวิกฤตเศรษฐกิจ (ค.ศ.1997-2006)”, น. 260.

⁵¹ เรื่องเดียวกัน, น. 293.

ตระหนักในเรื่องความอยู่รอดและความรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจมากกว่าการมีส่วนร่วมทางการเมือง ซึ่งสะท้อนให้เห็นในเนื้อหาตำราประวัติศาสตร์มัธยมศึกษาตอนต้นในช่วงศตวรรษที่ผ่านมา

การสูญเสียทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพสูงให้กับตลาดแรงงานต่างประเทศก็นับได้ว่าเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญ การที่รัฐบาลสิงคโปร์เร่งพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อการพัฒนาประเทศอย่างต่อเนื่องทำให้ทรัพยากรมนุษย์ของสิงคโปร์มีคุณภาพสูงขึ้นมากจนสามารถที่จะทำงานในบริษัทข้ามชาติและองค์กรขนาดใหญ่ในประเทศได้ นอกจากนี้การที่การเมืองและสังคมของสิงคโปร์มีความเข้มงวดค่อนข้างมากทำให้ชาวสิงคโปร์จำนวนหนึ่งซึ่งมีจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ เดินทางไปทำงานในต่างประเทศ ลี กวนยิว ให้สัมภาษณ์กับ United Press International ความว่า “สิงคโปร์สูญเสียประชากรที่มีคุณภาพสูงร้อยละ 4-5 จากจำนวนประชากรที่มีคุณภาพสูงร้อยละ 30 ทุกปี.....ทุก ๆ ปีประชากรที่มีคุณภาพสูงจำนวนประมาณ 1,000 คน ยกเลิกความเป็นพลเมืองสิงคโปร์และ(ลี กวนยิว) เชื่อว่าจำนวนประชาชนที่อพยพไปต่างประเทศจะเพิ่มจำนวนมากขึ้น”⁵² นอกจากนี้บทความของ Kenneth Lyen ยังชี้ให้เห็นถึงปัจจัยที่ผลักดันชาวสิงคโปร์ผู้มีคุณภาพสูงอพยพไปทำงานต่างประเทศ ซึ่งเขากล่าวว่ามีปัจจัยทั้งหมด 3 ประการ ได้แก่ ประการแรก ความอยากลำบากในการทำธุรกรรมการเงินเพื่อเริ่มธุรกิจใหม่ ๆ ประการที่สอง ค่าครองชีพที่สูงในสิงคโปร์เป็นอุปสรรคในการทำธุรกิจ และประการสุดท้ายระบบการศึกษาที่เข้มงวดเกินไป และอัตราการแข่งขันที่สูง⁵³

ความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ทำให้รัฐบาลสิงคโปร์เห็นว่าจำเป็นจะต้องสร้างสำนึกความเป็นชาติให้เข้มข้นขึ้นเพื่อรักษาโครงสร้างทางด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคมให้ดำรงอยู่ในแนวทางที่รัฐบาลเห็นว่าเหมาะสมเพื่อความอยู่รอดและความรุ่งเรืองของชาติ

⁵² Julia Ng, MM Lee says Singapore facing brain drain problem, (14 February 2008), Retrived May 31, 2009, from <http://www.channelnewsasia.com/stories/singaporelocalnews/view/328684/1/.html>

⁵³ Kenneth Lyen, Brain Drain, Retrived May 20, 2009, from <http://www.lyne.net/gpage78.html>